Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος — *Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἀπριλίου 1919* — *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 19*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἄ, τί διαφορὰ ἀπὸ τὶς βραστὲς πατάτες τῆς παραμάνας μου ὡς τὶς γκελατίνες, τὶς κρέμες καὶ τὰ παστίτσια, ποὺ ἔκανε ἡ μαγείρισσα τῆς κυρίας Μίλλιγκαν! Καὶ τί διαφορὰ ἀπὸ τὶς μακρινές, τὶς ἀτελείωτες ἐκεῖνες πεζοπορεῖες στὴ λάσπη, μὲ τὴ βροχή, μὲ τὸν ἥλιο, πίσω ἀπ' τὸν ἀφεντικό μου, ὡς τὰ θελκτικὰ αὐτὰ ταξείδια μὲ τὸν Κύκνο!

Γιὰ νὰ εἶμαι ὅμως δίκιος πρὸς τὸν ἑαυτό μου, πρέπει νὰ πῶ πὼς ἡ ψυχικὴ εὐτυχία τῆς νέας μου ζωῆς μ' εὕρισκε πιὸ εὐαίσθητο παρὰ οἱ ὑλικές της ἀπολαύσεις. Γιατὶ ὅσο καλὰ κι' ἂν ἦταν τὰ φαγιὰ καὶ τὰ γλυκίσματα τῆς κυρίας Μίλλιγκαν, ὅσο εὐχάριστο μοῦ ἦταν νὰ μὴν ὑποφέρω πιὰ ἀπὸ πεῖνα, ἀπὸ κρύο, ἀπὸ ζέστη, πολὺ καλύτερα καὶ πολὺ πιὸ εὐχάριστα γιὰ τὴν ψυχή μου ἦταν τὰ αἰσθήματα ποὺ τὴν πλημμύριζαν!

Δυὸ φορὲς ὡς τότε εἶχα ἰδῆ νὰ σπάζουν ἢ νὰ λύνουνται οἱ δεσμοὶ ποὺ μ' ἔδεναν μὲ πρόσωπα ἀγαπητά μου: τὴ μιά, ὅταν μὲ πῆραν ἀπὸ τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα· τὴν ἄλλη, ὅταν χωρίσθηκα τὸν Βιτάλη. Κι' ἔτσι δυὸ φορὲς εἶχα βρεθῆ στὸν κόσμο μονάχος, χωρὶς προστασία, χωρὶς στήριγμα, χωρὶς ἄλλους φίλους ἀπὸ τὰ ζῶα μου.

Καὶ νὰ βρίσκω τώρα, στὴν ἐρημιά μου καὶ στὴν ἀπόγνωση, δυὸ ἀνθρώπους ποὺ νὰ μοῦ δείχνουν τόση συμπάθεια, τόση στοργή: μιὰ γυναίκα, μιὰ ὡραία κυρία, γεμάτη γλύκα, καλοσύνη καὶ τρυφερότητα, κι' ἕνα παιδὶ στὴν ἡλικία μου τόσο καλό, ποὺ νὰ μὲ μεταχειρίζεται σὰν ἀδελφό του!

Τί χαρά, τί εὐτυχία, γιὰ μιὰ καρδιὰ σὰν τὴ δική μου, ποὺ εἶχε ἀνάγκη νὰ γαπᾷ!

Πόσες φορές, κοιτάζοντας τὸν ἄρρωστο Ἀρθοῦρο, ξαπλωμένο στὸ σανίδι του, χλωμὸ κι' ἀδύνατο, τοῦ ζήλευα τὴν εὐτυχία, ἐγὼ ποὺ ἤμουν γεμάτος ὑγεία καὶ δύναμη!

Δὲν τοῦ ζήλευα ὅμως οὔτε τὰ πλούτη του, οὔτε τὰ βιβλία του, οὔτε τὰ παιχνίδια του, οὔτε τὸ πλοῖο του· τὴν ἀγάπη μόνο, ποὺ τοῦδειχνε ἡ μητέρα του.

Τί εὐτυχισμένος ποὺ θὰ ἦταν νὰ τὸν ἀγαποῦν ἔτσι, νὰ τὸν φιλοῦν δέκα, εἴκοσι φορὲς τὴν ἡμέρα, καὶ νὰ μπορῇ κι' αὐτὸς νὰγκαλιάζῃ καὶ νὰ φιλῇ μὲ τὴν καρδιά του τὴν ὥμορφη ἐκείνη κυρία, τὴ μητέρα του, ποὺ ἐγὼ μόλις τολμοῦσα νὰγγίζω τὸ χέρι της, ὅταν μοῦ τὸ ἔδινε!

Καὶ τότε συλλογιζόμουν μελαγχολικά, πὼς ἐγὼ ποτὲ δὲν θάχα μιὰ μητέρα, ποὺ νὰ μὲ φιλῇ καὶ νὰ τὴ φιλῶ. Μπορεῖ καμμιὰ μέρα νὰ ξανάβλεπα τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, κι' αὐτὸ θὰ μοῦκανε μεγάλη χαρά· μὰ τώρα πιὰ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὴ λέω ὅπως πρῶνα «μαμμά», ἀφοῦ ἤξερα πὼς δὲν εἶναι...

Μονάχος θάμουν πάντα, μονάχος!

Ἡ ἰδέα αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ αἰσθάνουμαι ἀκόμη βαθύτερα τὴ σημερινή μου εὐτυχία κοντὰ στὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ στὸν Ἀρθοῦρο ποὺ μάγαποῦσαν.

Δὲν ἔπρεπε νὰ εἶμαι πολὺ ἀπαιτητικὸς ὅσο γιὰ τὸ μερτικὸ τῆς εὐτυχίας μου 'ς αὐτὸν τὸν κόσμο· κι' ἀφοῦ δὲν θὰ εἶχα ποτὲ οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφό, οὔτε οἰκογένεια, ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος, εὐτυχισμένος, νὰ ἔχω τουλάχιστο φίλους.

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἤμουν πολύ.

Μὰ ὅσο γλυκεια κι' ἂν ἦταν ἡ καινούργια μου ζωή, γρήγορα ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἀφίσω, γιὰ νὰ γυρίσω στὴν παλιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ Βιτάλης μὲ χρειάζεται.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε γρήγορα μ' αὐτὸ τὸ ταξείδι κι' ἐπλησίαζε ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ κύριός μου θάβγαινε ἀπὸ τὴ φυλακή. Αὐτὸ γιὰ μένα ἦταν καὶ χαρὰ κι' ἀνησυχία. Κι' ὅσο ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν Τουλούζα, τόσο περισσότερο τὸ συλλογιζόμουν.

Ὡραῖο βέβαια ἦταν νὰ ταξειδεύω μὲ τὸν «Κύκνο» χωρὶς κόπο καὶ χωρὶς φροντίδα· μὰ ὕστερα θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος, γιὰ νὰ γυρίσω, νὰ κάμω μὲ τὰ πόδια ὅσο δρόμο εἶχα κάμει μὲ τὸ πλοῖο. Κι' αὐτὸ δὲν θᾶταν καθόλου ὡραῖο! οὔτε κρεββάτι πια, οὔτε κρέμες, οὔτε παστίτσια, οὔτε βεγγέρες γύρω στὸ τραπέζι.

Μὰ 'κεῖνο ποὺ μὲ λυποῦσε περισσότερο, ἦταν ποὺ ἔπρεπε νὰ χωρισθῶ τὸν Ἀρθοῦρο καὶ τὴν κυρία Μίλλιγκαν. Θὰ τοὺς ἔχανα κι' αὐτοὺς ὅπως τὴ μάννα Μπαρμπερίνα. Δὲν θάγαποῦσα λοιπὸν καὶ δὲν θάγαπιόμουν ποτέ, παρὰ γιὰ νὰ χωρίζουμαι σκληρὰ ἀπὸ κείνους, ποὺ ἤθελα νὰ περάσω μαζί τους ὅλη μου τὴ ζωή; Ὤ, ἂν ἦταν τρόπος νὰ ἤμαστε πάντα ἑνωμένοι!..

Μιὰ μέρα, τέλος πάντων, ἀποφάσισα νὰ φανερώσω τὴν ἀνησυχία μου στὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ νὰ ρωτήσω πόσος καιρὸς χρειάζουνταν νὰ γυρίσω στὴν Τουλούζα, γιατ' ἤθελα νὰ βρεθῶ μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς τὴ στιγμὴ ποὺ θάβγαινε ὁ κύριός μου.

Ἅμα ἄκουσε νὰ μιλῶ γι' ἀναχώρηση, ὁ Ἀρθοῦρος ἔβγαλε τὶς φωνές:

— Δὲ θέλω νὰ φύγῃ ὁ Ρεμῆς!...

Τοῦ ἀποκρίθηκα πὼς δὲν ἐξουσίαζα τὸν ἑαυτό μου, πὼς οἱ δικοί μου μὲ

«Ἦταν ἡ πρώτη κακὴ νύχτα ποὺ περνοῦσα στὸν *Κύκνο*...» (Σελ. 146.)

εἶχαν παραχωρήσει στὸ σινιὸρ-Βιτάλη καὶ πῶς χρωστοῦσα νὰ ξαναμπῶ στὴν ὑπηρεσία του τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μὲ χρειάζουνταν.

Μιλοῦσα γιὰ τοὺς δικούς μου, χωρὶς ὅμως νὰ λέω πῶς δὲν ἦταν καθαυτὸ ὁ πατέρας μου κι' ἡ μητέρα μου, γιατὶ τότε θἄπρεπε νὰ πῶ καὶ πῶς ἤμουν παιδὶ ποὺ τὸ βρῆκαν στὸ δρόμο. Καὶ δὲν ἤθελα.

— Μαμμά, πρέπει νὰ κρατήσουμε τὸ Ρεμῆ! ἐξακολούθησε ὁ Ἀρθοῦρος, πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μάθημα, αὐτὸς ἦταν κύριος τῆς μητέρας του καὶ τὴν ἔκανε ὅπως ἤθελε.

— Κι' ἐγὼ θἄθελα πολὺ νὰ κρατήσουμε τὸ Ρεμῆ, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Μίλλιγκαν, ποὺ τὸν ἐσυμπάθησες ὅπως κι' ἐγώ. Μὰ γιὰ νὰ τὸν κρατήσουμε, χρειάζουνται δυὸ πράγματα: πρῶτο, νὰ θέλῃ ὁ Ρεμῆς...

— Ἄ, ὁ Ρεμῆς θέλει! τὴν ἔκοψε ὁ Ἀρθοῦρος. Ἀλήθεια, Ρεμῆ; δὲν θέλεις νὰ μείνῃς μαζί μας καὶ νὰ μὴν πᾷς στὴν Τουλούζα;

— Δεύτερο, ἐξακολούθησε ἡ κυρία Μίλλιγκαν χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησή μου· νὰ δεχθῇ ὁ κύριός του νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὰ δικαιώματά του...

— Ὁ Ρεμῆς νὰ πῇ πρῶτα, ὁ Ρεμῆς! ἐφώναξε πάλι ὁ Ἀρθοῦρος.

Ὁ Βιτάλης βέβαια στάθηκε πολὺ καλὸς γιὰ μένα καὶ τοῦ χρωστοῦσα εὐγνωμοσύνη τόσο γιὰ τὶς φροντίδες του ὅσο καὶ γιὰ τὰ μαθήματά του. Μὰ δὲν χωροῦσε καμμιὰ σύγκριση ἀνάμεσα στὴ ζωὴ ποὺ ἔκανα κοντά του καὶ 'ς αὐτὴ ποὺ μοῦ ἐπρόσφερε ἡ κυρία Μίλλιγκαν. Ἔπειτα, — κι' αὐτὸ δὲν τὤλεγα χωρὶς τύψη, — σύγκριση δὲν χωροῦσε οὔτε ἀνάμεσα στὴν ἀγάπη ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ τὸν Βιτάλη, καὶ 'ς αὐτὴ ποὺ ἔτρεφα γιὰ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθοῦρο. Ἴσως δὲν ἔκανα καλὰ νὰ προτιμῶ ἀπὸ τὸν κύριό μου αὐτοὺς τοὺς ξένους, ποὺ τοὺς ἐγνώριζα τόσο λίγο· μὰ ἔτσι ἦταν, ἀγαποῦσα ὑπερβολικὰ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθοῦρο!

— Πρὶν ἀπαντήσῃ, ἐξακολούθησε ἡ κυρία Μίλλιγκαν, ὁ Ρεμῆς πρέπει νὰ σκεφθῇ, πῶς δὲν τοῦ προτείνω μόνο μιὰ ζωὴ διακοπῶν καὶ ταξειδιῶν, ἀλλὰ καὶ μιὰ ζωὴ ἐργασίας. Θὰ χρειασθῇ νὰ μελετήσῃ, νὰ κοπιάσῃ, νὰ σκύψῃ πολὺ ἀπάνω σὲ βιβλία, νὰκολουθήσῃ τὸν Ἀρθοῦρο στὰ μαθήματά του. Ἂς τὸ βάλῃ λοιπὸν κι' αὐτὸ στὴ ζυγαριά, μαζὶ μὲ τὴν ἐλευθερία ποὺ θἄχε, ἂν ἐγύριζε ὅπως πρῶτα στοὺς δρόμους.

— Δὲν ὑπάρχει ζυγαριά, εἶπα τότε ἐγώ. Σᾶς βεβαιώνω, κυρία, πῶς ἐννοῶ ὅλη τὴν ἀξία αὐτοῦ ποὺ μοῦ προτείνετε.

— Βλέπεις λοιπόν, μαμμά; ἐφώναξε μὲ χαρὰ ὁ Ἀρθοῦρος. Ὁ Ρεμῆς θέλει!

Ἦταν φανερὸ πῶς τὸν ἔβγαλ' ἀπὸ τὴν ἀνησυχία, γιατί, τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ μητέρα του μιλοῦσε γιὰ βιβλία, γιὰ μαθήματα καὶ γιὰ μελέτη, τὸν εἶδα ποὺ ἀνητύχησε πολύ. Ἂν ἔλεγα ὄχι;... Κι' αὐτὸς ὁ φόβος ἦταν φυσικώτατος γι' αὐτόν, ποὺ ἀποστρέφουνταν τόσο τὰ βιβλία. Ἐγὼ ὅμως τὰ βιβλία τ' ἀγαποῦσα· δὲν μὲ τρόμαζαν, μὲ τραβοῦσαν· καὶ τὰ λίγα ἐκεῖνα ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια μου, μοῦ εἶχαν δώσει περισσότερη εὐχαρίστηση παρὰ κόπο. Γι' αὐτὸ ἡ πρότασῃ τῆς κυρίας Μίλλιγκαν μ' ἔκανε ἀληθινὰ εὐτυχισμένη κι' ἤμουν πολὺ εἰλικρινὴς ὅταν τὴν εὐχαριστοῦσα γι' αὐτή. Ἂν δέχουνταν κι' ὁ Βιτάλης, θὰ μποροῦσα νὰ μείνω στὸν Κύκνο. Δὲν θἄφινα τὴν ὡραία αὐτὴ ζωή, δὲν θἀποχωριζόμουν τὸν Ἀρθοῦρο καὶ τὴ μητέρα του.

— Ὥστε δὲν μᾶς λείπει τώρα, εἶπε ἡ κυρία Μίλλιγκαν, παρὰ ἡ συγκατάθεση τοῦ κυρίου σου. Θὰ τοῦ γράψω, ἂν θέλῃ νἄλθῃ νὰ μᾶς βρῇ στὴ Σέττη, γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ γυρίσουμε μεῖς στὴν Τουλούζα. Θὰ τοῦ στείλω καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ καὶ θὰ τοῦ ἐξηγήσω ποιοὶ λόγοι μᾶς ἐμποδίζουν νὰ πάρουμε τὸ σιδηρόδρομο. Ἔτσι ἐλπίζω νὰ θελήσῃ νἄλθῃ. Κι' ἂν δεχθῇ τὴν πρότασή μου, τότε θὰ συνεννοηθῶ μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ Ρεμῆ, γιατὶ κι' αὐτοὶ πρέπει νὰ ρωτηθοῦν.

Ὤ; ἐδῶ, ἡ συνομιλία πῆγε γιὰ μένα θαυμάσια, λὲς καὶ τὴν ὡδηγοῦσε ἡ καλή μου Μοῖρα μὲ τὸ μαγικό της ραβδί. Μὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια μὲ ξαναγύρισαν ἀπὸ τὄνειρο ποὺ μὲ πλανοῦσε, στὴ θλιβερὴ πραγματικότητα.

Νὰ ρωτηθοῦν οἱ γονεῖς μου!

Μὰ βέβαια, ποὺ αὐτοὶ θἄλεγαν τότε κεῖνο ποὺ ἐγὼ ἤθελα νὰ μείνῃ κρυμμένο! Ἡ ἀλήθεια θὰ φανερώνουνταν: Παιδὶ πεταμένο στὸ δρόμο, ἔκθετο!

Ὁ Ἀρθοῦρος, ἡ ἴδια ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἴσως, δὲν θὰ μὲ θέλανε πιά!

Τἄχασα ὁλως διόλου καὶ στεκόμουν ἄφωνος καὶ ταραγμένος.

Ἡ κυρία Μίλλιγκαν μὲ κοίταξε ἐκπληκτη καὶ θέλησε νὰ μὲ κάμῃ νὰ μιλήσω· μὰ δεν τολμοῦσα νἀποκρίθῶ στὶς ἐρωτήσεις της. Τότε, νομίζοντας βέβαια πῶς ταράχθηκα ἔτσι γιατὶ θἄχουνταν ὁ ἀφεντικός μου, ποὺ μποροῦσε καὶ νὰ μὲ πάρῃ, δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Τὸ καλὸ ἦταν ποὺ αὐτὰ γίνουνταν βράδυ, λίγη ὥρα πρὶν πλαγιάσουμε. Μπόρεσα λοιπὸν νὰ ξεφύγω τὰ περίεργα βλέμματα τοῦ Ἀρθούρου καὶ νὰ κλεισθῶ στὴν καμπίνα μου, μὲ τοὺς φόβους μου καὶ μὲ τὶς σκέψεις μου.

Ἦταν ἡ πρώτη κακὴ νύχτα ποὺ περνοῦσα στὸν Κύκνο· μὰ ἦταν πολὺ κακή, μακρυά, ἀτέλειωτη, γεμάτη ἀγωνία.

Τί νὰ πῶ; τί νὰ κάμω;

Δὲν εὕρισκα τίποτα.

Κι' ἀφοῦ ἔκαμα καὶ ξανάκαμα χίλιες φορὲς τὶς ἴδιες σκέψεις, ἀφοῦ πῆρα ἕνα σωρό, τὶς πιὸ ἀντίθετες, ἀποράσεις, σταμάτησα ἐπὶ τέλους στὴν πιὸ εὔκολη μὰ καὶ στὴν πιὸ ἄτολμη: νὰ μὴν κάμω καὶ νὰ μὴν πῶ τίποτα! Ναί, θἄφινα τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν μονάχα τους, κι' ὅ,τι ἔβγαινε θὰ τὸ δεχόμουν.

Ἴσως, ἔλεγα, ὁ Βιτάλης δὲν θἄθελε νὰ μἀφίσῃ κι' αὐτὸ ἡ ταραγμένη ψυχή μου καὶ τὸ φοβοῦνταν καὶ τὸ ἐπιθυμοῦσε. Ἂν ἦταν ἔτσι, θἄφευγα μαζὶ μὲ τὸν Βιτάλη καὶ δὲν θὰ χρειάζουνταν τότε νὰ φανερωθῇ ἡ ἀλήθεια.

Γιατί τόσο μὲ τρόμαζε αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, — ἡ φρικτὴ ὅπως τὴν ἐνόμιζα, — ὥστ' ἔφθασα νὰ εὔχουμαι ὁλόψυχα νὰ μὴ δεχθῇ ὁ Βιτάλης τὴν πρότασῃ τῆς κυρίας Μίλλιγκαν, νὰ μὴ συμφωνήσουν μεταξύ τους γιὰ μένα.

Ἔτσι θἀναγκαζόμουν βέβαια νἀφίσω τὸν Ἀρθοῦρο καὶ τὴ μητέρα του καὶ ἴσως δὲν θὰ τοὺς ξανάβλεπα ποτέ· μὰ τοὐλάχιστο δὲν θὰ μάθαιναν τί ἤμουν...

Ὡςτόσο ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἔγραψε τοῦ Βιτάλη κι' ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔλαβε ἀπάντηση. Σὲ λίγες γραμμὲς ὁ κύριός μου ἔλεγε πῶς δέχουνταν τὴν πρόσκλησῃ καὶ πῶς θὰ ἔρθανε στὴ Σέττη τὸ ἐρχόμενο Σάββατο μὲ τὸ τραῖνο τῶν δυό.

Μὲ τὴν ἄδεια τῆς κυρίας Μίλλιγκαν, πῆρα τὰ σκυλιὰ καὶ τὸν Καρδούλη καὶ πῆγα νὰ τὸν περιμένω στὸ σταθμό.

Τὰ σκυλιὰ ἦταν ἀνήσυχα, σὰ νἄξεραν κάτι, ὁ Καρδούλης ἀδιάφορος κι' ἐγὼ φοβερὰ συγκινημένος. Τί πάλη γίνουνταν στὴν ἀμάθητη ψυχή μου!

Στάθηκα σὲ μιὰν ἄκρη, στὴν αὐλὴ τοῦ σταθμοῦ, κρατῶντας τὰ σκυλιὰ δεμένα καὶ τὸν Καρδούλη χωμένο στὸ σακκάκι μου, κι' ἐπερίμενα χωρὶς νὰ βλέπω καλὰ τί γίνουνταν γύρω μου.

Τὰ σκυλιὰ μὲ εἰδοποίησαν πῶς τὸ τραῖνο ἔρθασε καὶ πῶς εἶχαν μυρισθῇ τὸν κύριό μας. Αἰσθάνθηκα ἄξαφνα νὰ μὲ τραβοῦν μπροστὰ καί, ἐπειδὴ δὲν ἐπρόσεχα νὰ τὰ κρατῶ καλά, μοῦρυγαν. Ἔτρεχαν μὲ γαυγίσματα χαρᾶς καὶ σὲ λίγο τὰ εἶδα νὰ πηδοῦν γύρω στὸν Βιτάλη, ποὺ εἶχε παρουσιασθῇ μὲ τὴ συνεθισμένη του φορεσιά. Πιὸ γρήγορος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ὁ Κάπης ὥρμησε στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῷ ὁ Ζερμπίνος κι' Δούλση πιάνουνταν ἀπὸ τὰ πόδια του.

Πλησίασα κι' ἐγὼ καὶ τότε ὁ Βιτάλης ἀρίνωντας χάμω τὸν Κάπη, μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καί, γιὰ πρώτη φορὰ μὲ φίλησε στὸ μάγουλο, λέγωντας:

— Μπουὸν ντί, πόβερο κάρο!

Σκληρὸς σὲ μένα ὁ Βιτάλης δὲν ἦταν ποτέ· μὰ ποτὲ καὶ τόσο τρυφερός. Γι' αὐτὸ τὸ ἀσυνείθιστο φιλί του, στὴν κατάσταση μάλιστα ποὺ βρισκόμουν, μὲ συγκίνησε πολὺ καὶ μοῦ ἀνέβασε τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Τὸν κοίταζα κι' ἔβρισκα πῶς ἡ φυλακὴ τὸν εἶχε γεράσει πολύ. Τὸ κορμί του εἶχε καμπουριάσει, τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμό, τὰ χείλη του ἐβαμμένα.

— Μὲ βρίσκεις ἀλλαγμένο, Ρεμῆ μοῦ εἶπε. Ἔ, ἡ φυλακὴ εἶναι κακὴ κατοικία κι' ἡ στενοχώρια κακὴ ἀρρώστεια. Ἂς εἶναι, τώρα πάλι θὰ ξεγυρίσω.

Ἔπειτα, ἀλλάζοντας θέμα:

— Κι' αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ μοῦ γράφει, μὲ ρώτησε, πῶς σ' ἐγνώρισε;

Τοῦ διηγήθηκα πῶς ἀπάντησα τὸν «Κύκνο» καὶ πῶς, ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα, ζοῦσα μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ μὲ τὸ γιό της. Ὅσα εἴχαμε ἰδῆ, ὅσα εἴχαμε κάμει, ὅλα τοῦ τὰ εἶπα.

Ἡ διήγησή μου ἦταν πολύλογη, γιατὶ φοβούμουν νὰ φθάσω στὸ τέλος καὶ νἀγγίξω ἕνα θέμα ποὺ τόσο μὲ στενοχωροῦσε... Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ πῶ στὸν κύριό μου, ὅτι ἐπιθυμοῦσα νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν ὥστε νὰ μὲ κρατήσουν;

Μὰ δὲν ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ κάμω τέτοια ὁμολογία, γιατὶ πρὶν τελειώσω τὴ διήγησή μου, φθάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου κατοικοῦσε ἡ κυρία Μίλλιγκαν. Ἔπειτα κι' ὁ Βιτάλης δὲν μοῦ εἶπε τίποτα γιὰ τὸ γράμμα της οὔτε γιὰ τὴν πρότασῃ ποὺ θὰ τοὔκανε ἴσως μ' αὐτὸ τὸ γράμμα.

— Κι' αὐτὴ ἡ κυρία μὲ περιμένει; μὲ ρώτησε ἄμα μπήκαμε στὸ ξενοδοχεῖο.

— Μάλιστα, νὰ σᾶς πάω στὴν κάμαρά της.

— Περιττό. Πές μου τὸν ἀριθμὸ καὶ τράσου ἐδῶ νὰ μὲ περιμένῃς μὲ τὰ σκυλιὰ καὶ μὲ τὸν Καρδούλη.

Ὅταν μιλοῦσε ὁ κύριός μου, δὲν συνήθιζα ν' ἀντιλέγω καὶ νὰ συζητῶ· μ' αὐτὴ τὴ φορὰ κάτι θέλησα νὰ πῶ. Μοῦ φαίνουνταν τόσο φυσικὸ καὶ δίκιο, νἄμαι κι' ἐγὼ μπροστά, στὴν ὁμιλία ποὺ θἄκανε μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν. Ὁ Βιτάλης ὅμως μ' ἕνα νεῦμα μοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα κι' ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ καθήσω 'ς ἕνα πάγκο, ἐκεῖ στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, καὶ νὰ περιμένω μὲ τὰ σκυλιά.

Καὶ τὰ σκυλιὰ θέλησαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Μὰ ὅσο ἀντιστάθηκα ἐγὼ στὴ διαταγή του, ἄλλο τόσο κι' αὐτά. Ὁ Βιτάλης ἤξερε νὰ προστάζῃ.

Μὰ γιατὶ τάχα δὲν ἤθελε νὰ εἶμαι κι' ἐγώ, τώρα ποὺ θὰ μιλοῦσε μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν;

Δὲν πρόφθασα νὰ λύσω τὸ καινούργιο αὐτὸ πρόβλημα, γιατὶ σὲ λίγο εἶδα τὸν Βιτάλη νὰ κατεβαίνῃ.

— Πήγαινε νἀποχαιρετήσῃς τὴν κυρία, μοῦ εἶπε, καὶ σὲ περιμένω ἐδῶ. Φεύγουμε σὲ δέκα λεπτά.

Στάθηκ' ἄφωνος κι' ἀκίνητος.

— Ἔ! μοῦ φώναξε, ἀφοῦ περίμενε λίγες στιγμές. Δὲν ἄκουσες τί σοῦ εἶπα; Τί στέκεσ' ἔτσι σὰν ἄγαλμα; Κάμε γρήγορα!

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἴμαστε μαζί, πρώτη φορὰ μοῦ μίλησε τόσο ἀπότομα.

Ξεκίνησα γιὰ νἀνεβῶ, μηχανικά, χωρὶς νὰ καταλάβω.

Μὰ μόλις ἔκαμα λίγα βήματα πρὸς τὴν σκάλα, στάθηκα πάλι καὶ ρώτησα:

— Τί εἴπατε λοιπόν;

— Εἶπα πῶς σὲ χρειάζομαι καὶ πῶς κι' ἐσὺ χρειάζεσαι μένα. Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὲ δώσω 'ς αὐτὴ τὴν κυρία. Πήγαινε τώρα καὶ γύρισε γρήγορα.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἦλθαν πρῶτα τὰ Μπουρμπούλια, τὰ Μαμούνια, τὰ Σκαθάρια, τὰ Ζουζούνια, καὶ προβάλανε χαζά, ἀπὸ φλοῦδες καὶ κελύφια· ἀπ' τὴ Μάννα τὴ μεγάλη, κάθε σπιθαμή, κάθε σχισμή, ἔβλεπες κι' ἕνα φυντάνι, κι' ἕνα πλάσμα προφαντὸ νὰ προβάλλῃ καὶ νὰ φτάνῃ.

Εἴχανε μπροστά τους βάλει καπετάνο ἕνα Μπούρμπουλα τρανό, σοφὸ κεφάλι, Μπούρμπουλα ἴσως περσινό, ποὺ ὅλα τἄξερε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Δρόμο πήρανε καὶ δρόμο ἀφῆσαν, ἕνα πλάσμα θαμαστό, μιὰ Πεταλούδα, ἀπαντῆσαν. Ἄπλωνε στὸν ἥλιο τὰ φτερά της, λαμπερὰ φτερά, τάχα πῶς ἤθελε νὰ τὰ στεγνώσῃ, ἐνῷ ἤτανε στεγνὰ (πλάσμα κούφιο, χωρὶς γνώσῃ), μὰ ἴσως ἤθελε στ' ἀληθινὰ νὰ τὰ δῇ ὁ Μπούρμπουλας καὶ νὰ τὰ καμαρώσῃ (πλάσμα χωρὶς γνώσῃ), γιατὶ ὁ Ἥλιος ὁ καλὸς τῆς τἄχε δώσει, ὅλα χρώματα καὶ χνούδια καὶ φανταχτερὰ καλούδια.

Μήτε γύρισε νὰ δῇ τὰ Ζούδια, χοντροστρούμπουλα, κοντά. Μὰ τὰ Ζούδια τὴν κοιτοῦσαν, καὶ τὴν προσκυνούσανε, σὰ ζούδια εἴτε ἀθῶα, εἴτε κουτά. Μὰ κι' ὁ Μπούρμπουλας τὴ γνώρισε· καὶ μὲ λόγια ταπεινὰ τὴν καλωσόρισε.

[Ἀπόσπασμα] ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΔΟΞΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (*)

1

Ἡ Δόξα ἀμάραντα στεφάνια πλέκει,
Καινούργια τρόπαια μᾶς τραγουδεῖ,
Ἡ Νίκη ὁλόχαρη δεξιά της στέκει,
Κρατῶντας δάφνινο χλωρὸ κλαδί.

2

Τὰ οὐράνια δῶρά της τὰ ζηλεμένα,
Τοῦ ἐνδόξου Ἔθνους μας θεῖοι παλμοί,
Πάντοτ' ἀχώριστα μ' αὐτὸ ἑνωμένα
Πόνοι του αἰώνιοι, πόθοι θερμοί.

3

Δόξα, τραγούδησε γλυκὰ τραγούδια,
Ξύπνησε. ἄναψε παληοὺς καϋμούς,

4

Ἐκεῖ, στὰ ὁλόχρυσα φτερὰ τοῦ Χρόνου,
Ποῦν' τὰ παλάτια μου τὰ μαγικά,
Στοῦ σμαραγδένιου μου αἰώνιου θρόνου,
Ἑλλὰς περήφανη, πάντα κοντά.

5

Σύ' σαι ἡ αὐγούλα τοῦ ὡραίου μου δρόμου
Τῆς Τέχνης, τοῦ Λόγου ἀγνὴ πηγή,
Σὺ ἐχθρὸς τοῦ Σκότους, ἐχθρὸς τοῦ Τρόμου,
Τοῦ ὤμορφου Μάννα, Θεοῦ πνοή.

6

Πιστὴ στὰ βάσανα καὶ στοὺς θριάμβους,
Σὲ στεφανώνω, Σ' ἀκολουθῶ.

7

Τὸ ἅγιο Σου φύσημα σπινθηροβόλο
Πλάθει, μορφώνει, σκορπίζει φῶς.
Πρόοδου ἄγγελος στὸν Κόσμον ὅλο
Ποῦ ἔκλεξε κι' ἔστειλε ὁ Θεὸς αὐτός.

8

Τὰ πρῶτα χρόνια μου τὰ εὐτυχισμένα
Μὲ Σὲ ζυμώθηκαν, Ἑλλάς, μαζί.
Τὰ πρῶτα μῦρα μου τὰ ζηλεμένα
Τιμὲς καὶ Δόξες ἔχουσες Σύ.

9

Παντοῦ τὰ ἔργα Σου μαγεύουν, λάμπουν,
Παντοῦ ἡ πνοή Σου ζωογονεῖ.

10

Εἶδα μιὰ 'μέρα τὴ θεία Ἰδέα
Μεσ' στὸ γαλάζιο σου γλυκὸ οὐρανό,
Ποὺ σοῦ ἐπέταγε λουλούδια νέα
Μὲ τ' ἀεράκι τὸ πρωϊνό.

11

Καὶ τὰ λουλούδια γέννησαν Μοῦσες,
Χάριτες, Ἔρωτες, Μοῖρες, Θεούς,
Ἑλλάδα, Σ' ἄκουσα, γλυκολαλοῦσες
Ἄλλα τραγούδια, ἄλλους σκοπούς.

12

Κι' ἀπὸ τὰ μάρμαρα μορφὲς προβάλλουν,
Τὸ Χρῶμα κόσμους δημιουργεῖ,
Τρελλοὶ οἱ τόνοι κλαῖνε καὶ ψάλλουν,
Μεθῷ τὸ πνεῦμα, μεγαλουργεῖ.

13

Μαγεύει ἡ Τέχνη Σου μὲ τὰ εἴδωλά της
Ἡ Φύσις τρέχει καὶ Σὲ φιλεῖ.

14

Μὲ τὴν ἀθάνατη γλυκειά Σου γλῶσσα
Ψάλλουνε Μοῦσες, λαλοῦν Θεοί,
Τοῦ Λόγου θαύματα πλάθουνε τόσοι,
Αἰώνιοι φωστῆρες οἱ παλαιοί.

15

Γελοῦνε δάση, βουνὰ χορεύουν,
Παίζουν ποτάμια, βράχια μιλοῦν,
Θνητοὶ κι' ἀθάνατοι μαζὶ παλεύουν,
Χαίρουν, θυμώνουν, χαμογελοῦν.

16

Περίσσια εὐγένεια καὶ εὐφυΐα
Πνεῦμα καὶ αἴσθημα ζωοποιοῦν.

17

Βωμοὺς καινούργιους, ἄλλες λατρεῖες
σκοπάει στὴ γῆ Σου τὴν ἱερά,
γεννάει ἡμίθεους, σπέρνει θυσίες,
Παρθένα ἡ κόρη Σου ἡ Ἐλευθεριά.

18

Αἰῶνες πέρασαν, ἔθνη χαθῆκαν,
Τύραννοι, βάρβαροι σβύνουν καὶ πᾶν
Κι' ὅμως τὰ θαύματα παντοῦ σωθῆκαν
Καὶ Σὲ Νικήτρια ψάλλει τὸ Πᾶν.

19

Νὰ ὁ Παρθενῶνας, μάρτυς γιὰ Σένα,
Νὰ Μαραθώνεια σεπτὰ κορμιά,
Γιγάντων ξύπνημα τὸ Εἰκοσιένα,
Κιλκίς, Δοϊράνη κι' Ἁγιὰ Σοφιά.

20

Ὤ! τί χαρμόσυνα σημαίνει πέρα,
Σὰν τῆς Ἑφτάλοφης νὰν' ἐκκλησιές.
Ναί! χαιρετίζουν τὴν Ἁγια Μέρα
Ποὺ τόσες πέθαναν γι' αὐτὴ γενιές.

21

Κι' ἀντιβοῖζει τοῦ θεῖου Ὁμήρου
Ἡ χρυσοστόλιστη πανώρια γῆ,
Βογγοῦν οἱ βράχοι καὶ τῆς Ἠπείρου
Κι' ὅλοι τῆς Θράκης οἱ ποταμοί.

22

Ἑλλάδα ἀθάνατη, γλυκειὰ μητέρα,
Ποῦ τόσα ἔκανες στὸν Κόσμ' αὐτό,
Θὰ ζῇς αἰώνια, παντοῦ ὑπεοτέρα:
Τῶχει στὴ Μοῖρα Σου ὁ Θεὸς γραφτό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ

(*) Τὸ ἐμπνευσμένον αὐτὸ ποίημα, ἔργον τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ τοῦ Δ' Γυμνασίου Ἀθηνῶν κ. Γεωργίου Πυλαρινοῦ, ἀπηγγέλθη εἰς τὸ Ἐνδόξου Ἔθνους μας θεῖοι παλμοί, ἀπηγγέλθη εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, κατὰ τὴν σχολικὴν ἑορτὴν τῆς 25 Μαρτίου, ὑπὸ τοῦ ὁρίστου μαθητοῦ τῆς Δ' κ. Ἰωάν. Μαρμαριάδου.—Σ. τ. Δ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

Πρωΐμα εἶχα συνειθίσει στὶς ἔγνοιες τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ μαυρίζουν τὴν καρδιὰ καὶ τὰ νιάτα μαραζώνουν. Ἔνοιωθα καλὰ τὴν κατάστασή μας. Καὶ γιὰ τοῦτο, ἅμα μοῦ εἶπε ἡ μάννα μου νὰ ξεκοπῶ ἀπὸ τὸ σχολειὸ καὶ νὰ πάω στὰ Γιάννινα νὰ δουλέψω, δὲν τῆς εἶπα ὄχι.

Ὁ Γιάννης τοῦ Βάγγου, δέκα ὀχτὼ δέκα ἐννιὰ χρονῶν παιδί, ποὺ ἦταν ὑπάλληλος σ' ἕνα κουρεῖο στὰ Γιάννινα, μᾶς εἶπε μιὰ μέρα, ποὺ ἦταν στὸ χωριό, πὼς ἦταν δική του ἔγνοια νὰ μοῦ βρῇ δουλειά, ἔφτανε μονάχα νὰ κάναμε τὴν ἀπόφαση. Καὶ τὴν ἀπόφαση τὴν κάναμε. Ξεκόπηκα ἀπὸ τὸ σχολειό. Τετάρτη Δημοτικοῦ ἤμουν τότε. Τέσσερες μῆνες ἐ'χα σ' αὐτὴ τὴν τάξη.

Ποιὸν μῆνα λοιπὸν ἀποτραβήχτηκα, λογαριάστε μόνοι σας καὶ βρέστε τὸν ἐσεῖς. Εἶναι εὔκολος λογαριασμός.

* * *

Ἡ μάννα μου, τὴν περισσότερη νύχτα, δὲν κοιμήθηκε. Ζύμωσε μιὰ κουλούρα ἀπὸ ἀραποσίτικο ἀλεύρι, τὴν ἔψησε μὲ προσοχὴ νὰ μὴ τὴν κάψῃ κι' ἄψητη μὴ τὴν ἀφήσῃ, καὶ μοῦ ἑτοίμασε κάτι ρουχαλάκια. Σὰν ξημέρωσε, ἦρθε καὶ μὲ ξύπνησε μὲ γλυκόλογα καὶ φιλιά.

Σηκώθηκα. Νίπτηκα, ντύθηκα, ἔφαγα μὲ τ' ἄλλα τ' ἀδέλφια μου, τὴ Λένη καὶ τὸν Κωστούλα. Καὶ θέλησα νὰ φύγω ἀμέσως ἐκείνη τὴν ὥρα.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ἡ μάννα μου. Θὰ σταθῇς λίγο ἀκόμα, παιδί μου, ὡς ποῦ νὰ βγῇ ὁ ἥλιος, νὰ πέσῃ τὸ κρύο καὶ νὰ ζεσταθῇ ἡ μέρα.

Δεκέμβρης μαθέ.

Πρὶν ξεκινήσω νὰ φύγω, ἔκανα τὴν προσευχή μου μπρὸς στὸ εἰκόνισμα τοῦ σπιτιοῦ μας, δηλ. εἶπα τὸ "Αγιος ὁ Θεός, τὸ Πάτερ ἡμῶν, ἔκανα τρεῖς μετάνοιες, φίλησα τὴν εἰκόνα.

Κι' ἤμουν ἕτοιμος.

Φιλήθηκα μὲ τὴ Λένη τὴν ἀδερφή μου.

— Νὰ μοῦ στείλῃς ἕνα μαντήλι, μοῦ εἶπε.

— Καὶ σένα μαντήλι, καὶ τοῦ Κωστούλα σκουφάκι, καὶ τῆς μάννας ποδιὰ νὰ τὴ φορῇ τὲς γιορτές, εἶπα ἐγὼ μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ σταθερὴ φωνή.

Ἡ μάννα μου σφούγγιζε τὰ δάκρυά της. Ξαναφιλήθηκα πάλε μὲ τ' ἀδέρφια μου.

Ἡ μάννα μου μὲ ξεπροβόδησε ὡς μιὰν ὥρα δρόμο. Καὶ σ' ὅλο τὸ δρόμο μ' ὁρμήνευε:

— Φρόνιμα καὶ γλυκὰ μ' ὅλον τὸν κόσμο, μοῦλεγε. Καὶ τὸ μάστορή σου νὰ τὸν τιμᾷς. Νὰ μὴ πιάνεσαι μὲ κανένα. Μὲ τὸν καλὸ τὶ λόγο σκλαβώνεις τὸν ἄλλο. Καὶ τὸ νοῦ σου πάντα στὸ Θεό. Αὐτὸς εἶναι μεγαλοδύναμος κι' ἅμα ἔχεις τὸ νοῦ σου σ' αὐτόν, θὰ σὲ βγάζῃ ἀπὸ κάθε δυσκολία. Τὸ νοῦ σου στὸν Θεό. Τίμιος καὶ μακρυὰ ἀπὸ κακὲς συναναστροφές. Ἔτσι νἄχῃς τὴν εὐχή μου, παιδί μου. Καὶ πέτρες σὰν πιάνῃς, μάλαμα νὰ γένωνται. Ἔτσι νὰ κάνῃς, παιδί μου, γιὰ νἄχῃς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγιᾶς πρῶτα κι' ὕστερα ἐμένα. Κι' ὁ Θεός νὰ σ' ἀξιώσῃ ν' ἀναστήσῃς τὸ σπίτι μας, τὸ ξεπεσμένο ἀρχοντικό. Κι' ἀπὸ κρύωμα νὰ φυλάγεσαι. Γιατί μὲ τὸ κρύωμα ἔρχεται καὶ κάθε ἀρρώστεια. Καὶ στὰ ξένα σὰν ἀρρωστήσῃς, ποιὸς θὰ σὲ κοιτάξῃ; Δὲν εἶν' ἐκεῖ ἡ μάννα σου. Σύρε, παιδί μου, στὸ καλὸ μὲ τὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας.

Μοῦ κρέμασε τὸ σακκούλι στὸν ὦμο. Μοῦβαλε στὸ χέρι δυὸ δραχμές. Μὲ φίλησε δακρυσμένη καὶ μ' ἀγκάλιασε σφιχτά.

— Ἀχ! παιδάκι μου, ποῦ σὲ στέλνω στὸν ξένο κόσμο...

— Σύχασε, μάννα, καὶ μὴν κλαῖς. Ὅλος ὁ κόσμος ταξειδεύονται.

Ὕστερα, ἀφοῦ χωριστήκαμε κι' ἔκανα πέρα, ἔτρεξαν τὰ δάκρυά μου.

Μπορεῖ νἆναι κανένας, ποὺ θὰ σκάσῃ, ἂν δὲ μάθῃ τί μοῦχε βάλει ἡ μάννα μου μέσα στὸ σακκούλι. Λοιπὸν γιὰ νὰ προλάβω τέτοιο κακό, τὸ λέγω: Κάτι ρουχαλάκια, τὴν ἀραποσίτικη κουλούρα, δυὸ αὐγὰ βραστὰ κι' ἕνα κρομύδι.

Ἑφτὰ ὧρες δρόμος ἀπὸ τὸ χωριό μου ἴσαμε τὰ Γιάννινα δὲν μοῦ φάνηκε καθόλου καὶ μ' ὅλο τὸ βάρος ποὺ εἶχε τὸ σακκούλι μου. Περπατοῦσα κι' ὀνειρεύομουν. Καὶ τὄνειρό μου ἦταν χαρούμενο κι' ἔβλεπα σ' αὐτὸ ζωὴ εὐτυχισμένη καὶ ρόδινη. Καὶ μέσα στ' ὄνειρό μου ἐφάνταζε ἕνα καλὸ σπίτι καὶ μέσα σ' αὐτὸ ἐγώ, ἡ μάννα μου καὶ τ' ἀδέρφια μου ἀξέγνοιαστοι καὶ γιορτοφορεμένοι.

* * *

Ὁ Γιάννης τοῦ Βάγγου μὲ πῆγε σ' ἕναν φούρναρη. Σ' αὐτὸν θὰ δούλευα. Ὁ μάστορής μου αὐτὸς θὰ ἦταν. Κι' αὐτὸς θὰ μ' ἔστελνε μὲ τὴν κανίστρα στὸ κεφάλι, νὰ πουλῶ κουλουράκια ὄξω στοὺς δρόμους.

Μὲ σήκωνε πρωί. Μοῦδινε τὴν κανίστρα μὲ τὰ κουλουράκα καὶ δρόμο ἔξω. Στεκόμουνα ὅλο καὶ σὲ σταυροδρόμια. Ἀποκεῖ θὰ διάβαιναν παιδιὰ νὰ πάνε στὸ σκολειό· παιδιὰ νὰ πάνε στὰ μαγαζιά, ὅπου δούλευαν καὶ χωριατόπουλα θὰ περνοῦσαν ἀποκεῖ μὲ κότες καὶ μ' αὐγὰ γιὰ τὴν ἀγορά. Ἀποκεῖ θὰ διάβαιναν ὅλοι αὐτοί. Ἐκεῖ ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλη θέση νὰ πουλήσω τὰ κουλουράκια μου. Ἀποκεῖ ἂν φανερώνουνταν κι' ἡ μάννα μου;

— Φρέσκα κουλουράκια!

Σὰν τὸ κρύο, ποὺ κάνει στὰ Γιάννινα τὸ πρωὶ τὸν χειμῶνα, δὲν πιστεύω πουθενὰ καὶ πουθενὰ ἄλλοῦ νὰ κάνῃ! Σὲ τρυπάει τῆς λίμνης ἡ ὑγρασία. Ἕνα λεπτὸ παλτό, ποὺ φοροῦσα ἐγώ, τί ζέστα θὰ βαστοῦσε; Κρύωνα, χτυποῦσαν τὰ δόντια μου, τὰ πόδια μου πονοῦσαν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ μέσα στὴν καρδιὰ μ' ἄγγιζεν ὁ πόνος. Ὄχι! δὲν ἦταν ἀπὸ τὸν ἀέρα τὰ δάκρυά μου, γιατὶ ἀέρας δὲ φυσοῦσε· ἀλλ' ἀπὸ τὸ τσουχτερὸ τὸ κρύο κι' ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ποδιῶν μου. Κι' ἀπὸ τὸ παράπονό μου πιὸ πολύ. Ἔχωνα τὰ χέρια μου κατάσαρκα στοὺς κόρφους, κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες. Μὰ τὰ πόδια μου, ποὺ πάγωναν; Τὰ χτυποῦσα κάτω στὸ καλδερίμι σὰν τ' ἄλογο τὸ νηστικό, γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Τράκ-τράκ ἔκαναν τὰ παλιά μου χοντροπαπούτσια. Ἐπαιρνα ὕστερα τὴν κανίστρα στὸ κεφάλι μου καὶ μὲ τὰ χέρια μου κατάσαρκα στοὺς κόρφους, κινοῦσα νὰ πάγω ἀλλοῦ. Περκατοῦσα γιὰ νὰ ζεσταθῶ.

— Φρέσκα κουλουράκια.

Ἥλιος πουθενά. Κρύο τσουχτερό! Τὸ κορμί μου κρύο σὰν τὸ χιόνι. Τρέμω. Τὰ πόδια μου πιὰ δὲν τὰ καταλαβαίνω. Τ' αὐτιά μου αἷμα λὲς θὰ στάξουν. Φωτιά, φωτιά, δυὸ κάρβουνα νὰ ζεσταθῶ, νὰ ξεπαγώσω τὰ πόδια μου, τ' αὐτιά μου, τὸ κορμί μου, ὅλος νὰ ζεσταθῶ μιὰ φορά. Ἀχ! πότε νὰ περνοῦσε ἡ ὥρα... Νὰ χτυποῦσαν οἱ καμπάνες μεσημέρι, νὰ πήγαινα στὸ φοῦρνο νὰ ζεσταινόμουν. Ποῦ εἶσαι, μάννα μου;

[Ἕπεται τὸ τέλος] ΑΘ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἀνέβηκε τότε στὸν πάγκο του καὶ τριγύρισε τὸ φανάρι σὲ διάφορα μέρη τοῦ τοίχου ἐκείνου, ποὺ ἐχώριζε τὴν κρύπτη ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἑστία τοῦ ἡφαιστείου. Τί πάχος νὰ εἶχε ὁ τοῖχος αὐτός; Ἑκατὸ πόδια ἢ δέκα; Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ. Δὲν θὰ ἦταν ὅμως καὶ τόσο χονδρός, ἀφοῦ οἱ ὑπόγειοι κρότοι ἀκούγουνταν τόσο καθαρά.

Ὁ μηχανικός, ἀφοῦ ἐξέτασε τὸ τοίχωμα, ἀκολουθῶντας μιὰ ὁριζόντια γραμμή, ἔδεσε ἔπειτα τὸ φανάρι 'ς ἕνα κουπί κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ τὸ ἐξετάσῃ καὶ ψηλότερα.

Ἐκεῖ πάνω, ἀπὸ κάτι σχισμάδες σχεδὸν ἀόρατες (*), ἐξέφευγε ἕνας καπνὸς πνιγηρός, ποὺ βρώμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς σπηλιᾶς. Σκασίματα ἐχάραζαν τὸν τοῖχο καὶ μερικά, ποὺ φαίνουνταν πιὸ ζωηρά, ἔρθαναν ὡς κάτω, δυὸ-τρία μόνο πόδια ψηλότερ' ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς κρύπτης.

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἔμεινε πρῶτα σκεπτικός. Ἔπειτα ψιθύρισε πάλι αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ναί, ὁ πλοίαρχος εἶχε δίκιο. Ναί, ἐδῶ εἶναι ὁ κίνδυνος· καὶ κίνδυνος φοβερός!

Ὁ Ἄϋρτων δὲν εἶπε τίποτα, παρὰ 'ς ἕνα νεῦμα τοῦ Κύρου Σμὶθ ξκνάπιασε τὰ κουπιά του καὶ ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, οἱ δυὸ ἄποικοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν κρύπτη Δακκάρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐξηγεῖ στοὺς συντρόφους του τὸν κίνδυνο.—Τὸ καράβι πρέπει νὰ τελειώσῃ.—Τελευταία ἐπίσκεψη στὴ στάνη.—Πάλη φωτιᾶς καὶ νεροῦ.— Τί μένει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νησιοῦ.—Ἀποφασίζεται νὰ ρίξουν τὸ καράβι στὴ θάλασσα.—Ἡ νύκτα τῆς 8 πρὸς τὴν 9 Μαρτίου.

Τάλλο πρωί, 8 Ἰανουαρίου, ἀφοῦ πέρασαν ἕνα ἡμερόνυκτο στὴ στάνη κι' ἔκαμαν ὅ,τι χρειάζουνταν ἐκεῖ, ὁ Κύρος Σμὶθ κι' ὁ Ἄϋρτων γύρισαν στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Ἀμέσως ὁ μηχανικὸς μάζεψε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς ἀνακοίνωσε, ὅτι ἡ νῆσος Λίγκολν ἔτρεχε ἕνα πολὺ μεγάλο κίνδυνο, ποὺ καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμη δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ.

— Φίλοι μου, τοὺς εἶπε,—κι' ἡ φωνή του μαρτυροῦσε συγκίνηση βαθειά,— ἡ νῆσος Λίγκολν δὲν εἶναι ἀπὸ κεῖνες ποὺ θὰ διατηρηθοῦν ὅσο κι' ἡ σφαῖρα τῆς γῆς. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ καταστραφῇ. Κι' ἐπειδὴ ἡ αἰτία τῆς καταστραφῆς εἶναι μέσα της, τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν σώσῃ.

Οἱ ἄποικοι κοιτάχθηκαν καὶ κοίταξαν τὸ μηχανικό. Δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν.

— Ἐξηγήσου, Κύρε! εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Ἐξηγοῦμαι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ, ἢ καλύτερα, σᾶς μεταδίδω τὴν ἐξήγηση ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ πλοίαρχος Νέμος, στὴ μυστικὴ ἐκείνη συνομιλία ποὺ κάναμε οἱ δυό μας.

— Ὁ πλοίαρχος Νέμος! ἐφώναξαν οἱ ἄποικοι.

— Ναί, καὶ εἶναι ἡ τελευταία ὑπηρεσία ποὺ θέλησε νὰ μᾶς προσφέρῃ πρὶν πεθάνῃ.

— Ἡ τελευταία; ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. Δὲν τὸ πιστεύω! Νὰ ἰδῆτε πού, καὶ πεθαμένος, θὰ μᾶς προσφέρῃ κι' ἄλλες ἀκόμα!

— Μὰ τί σοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος Νέμος; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Μάθετέ το λοιπόν, φίλοι μου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Ἡ νῆσος Λίγκολν δὲν εἶναι καμωμένη σὰν τὶς ἄλλες τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ὁ πλοίαρχος Νέμος παρατήρησε ὅτι, ἀπὸ μιὰ ἰδιαίτερη κατασκευὴ ποὺ ἔχει, μιὰ μέρα θὰ νατιναχθοῦν τὰ ὑποβρύχια θεμέλιά της.

— Ἡ νῆσος Λίγκολν θὰ νατιναχθῇ! Ὄχι δά! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, ποὺ μὲ ὅλο τὸ σεβασμὸ ποὺ εἶχε γιὰ τὸν Κύρο Σμίθ, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ σηκώσῃ τοὺς ὤμους.

— Ἄκουσε, Πέγκροφ, ἐξακολούθησε ὁ μηχανικός, τί παρατήρησε ὁ πλοίαρχος Νέμος καὶ τί ἐξακρίβωσα κι' ἐγώ, χθὲς ποὺ πῆγα στὴν κρύπτη Δακκάρ. Αὐτὴ ἡ κρύπτη προχωρεῖ, στὰ σπλάγχα τοῦ νησιοῦ μας, ὡς τὸ ἡφαίστειο καὶ δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν κεντρική του ἑστία παρὰ μ' ἕνα τοίχωμα, ποὺ σχηματίζει τὸ βάθος, νὰ ποῦμε, τῆς σπηλιᾶς. Τὸ τοίχωμα λοιπὸν αὐτὸ εἶναι τώρα κατασχισμένο, καταρραγισμένο κι' ἀπὸ τὶς σχισμάδες του ξεφεύγουν τἀέρια ποὺ παράγονται μέσα στὸ ἡφαίστειο.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ποὺ τὸ μέτωπό του ζάρωσε δυνατά.

— Παρατήρησα λοιπόν, ὅτι αὐτὲς οἱ σχισμάδες μεγαλώνουν ὁλοένα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ πίεση, ὅτι τὸ τοίχωμα σχίζεται λιγολίγο καὶ ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἅμα σχισθῇ ἀρκετά, θὰ περάσῃ μέσα ἡ θάλασσα, ποὺ γεμίζει τώρα τὴ σπηλιά.

«Οἱ ἄποικοι δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ σταθοῦν ἐκεῖ».

— Ὠραῖα! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, ποὺ ἐδοκίμασε νἀστειευθῇ ἀκόμα μιὰ φορά. Ἡ θάλασσα θὰ σβύσῃ τὸ ἡφαίστειο καὶ θὰ τελειώσουν ὅλα.

— Πραγματικῶς θὰ τελειώσουν ὅλα! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ περάσῃ ἡ θάλασσα ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ θὰ χυθῇ, ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἑστία τοῦ ἡφαιστείου ὡς τὰ ἔγκατα τοῦ νησιοῦ, ὅπου βράζουν τὰ μέταλλα, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, Πέγκροφ, ἡ νῆσος Λίγκολν θἀνατιναχθῇ, ὅπως θἀνατινάζουνταν ἡ Σικελία, π.χ., ἂν χύνουνταν μέσα στὴν Αἴτνα ἡ Μεσόγειος Θάλασσα!

Οἱ ἄποικοι δὲν ἀποκρίθηκαν τίποτα. Κατάλαβαν ἐπιτέλους ποιὸς κίνδυνος τοὺς ἀπειλοῦσε.

Ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν ἔλεγε καμμιὰ ὑπερβολή. Πολλοὶ ἄνθρωποι σκέφθηκαν ὡς τώρα, πὼς θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ σβύσουν τὰ ἡφαίστεια, ποὺ σχεδὸν ὅλα ὑψώνονται κοντὰ σὲ θάλασσες ἢ λίμνες, ἂν ἔκαναν τρόπο ὥστε νὰ μποῦν μέσα τὰ νερά. Δὲν ἤξεραν ὅμως πὼς ἔτσι θἀνατινάζουνταν ἕνα μέρος τῆς γήϊνης σφαίρας, ὅπως ἕνα καζάνι ἀτμομηχανῆς, ὅταν περιορίζεται ἄξαφνα ὁ ἀτμός. Γιατί τὸ νερὸ ποὺ θἄπεφτε 'ς ἕνα κλειστὸ χῶρο, ὅπου ἡ θερμοκρασία εἶναι χιλιάδων βαθμῶν, θὰ ἐξατμίζουνταν ἀμέσως μὲ τέτοια δύναμη, ποὺ κανένας φραγμὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τῆς ἀντισταθῇ.

Ἦταν λοιπὸν φανερό, ὅτι ἡ νῆσος Λίγκολν δὲν θὰ βαστοῦσε παρὰ ὅσο καὶ ὁ τοῖχος τῆς κρύπτης Δακκάρ. Κι' ἡ φοβερὴ καταστροφὴ ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε, δὲν ἦταν ζήτημα οὔτε μηνῶν, οὔτ' ἑβδομάδων· ἦταν ζήτημα ἡμερῶν καὶ ἴσως ὡρῶν!...

Τὸ πρῶτο αἴσθημα τῶν ἀποίκων ἦταν λύπη βαθειά. Δὲν συλλογίζουνταν τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, παρὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἐδάφους ἐκείνου ποὺ τοὺς ἔδωσε ἄσυλο, τοῦ νησιοῦ ἐκείνου ποὺ τὸ ἀγαποῦσαν καὶ ποὺ ὀνειρεύουνταν νὰ τὸ κάμουν μιὰ μέρα εὐτυχισμένο. Μάταιοι τόσοι κόποι, χαμένη τόση ἐργασία!

Ὁ Πέγκροφ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα χοντρὸ δάκρυ ποὺ ἔπεσε στὸ μάγουλό του καὶ ποὺ δὲν ἐσκέφθηκε κἂν νὰ τὸ κρύψῃ.

Ἡ συνομιλία βάσταξε ἀκόμα λίγη ὥρα. Οἱ ἄποικοι συζήτησαν ποιὲς πιθανότητες σωτηρίας μποροῦσαν νἄχουν ἀκόμα. Κι' ἔρθασαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν στιγμή, καὶ ὅτι ἡ κατασκευὴ τοῦ καραβιοῦ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ μὲ κάθε θυσία τὸ γρηγορώτερο, γιατὶ δὲν ἦταν κι' ἄλλη σωτηρία γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Λίγκολν.

Ὅλοι τώρα ἔπρεπε νὰ ἐργασθοῦν στὸ ναυπηγεῖο, χωρὶς νὰ κοιτάξουν τίποτ' ἄλλο. Τί θὰ τοὺς ἐχρησίμευε, ἀλήθεια, νὰ θερίσουν, νὰ μαζέψουν, νὰ κυνηγήσουν, ναύξησουν τὶς ποιμήθειες τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ; Τώρα ὅλα περιττά.

Ὅσα εἶχαν οἱ ἀποθῆκες καὶ τὰ κελλάρια, ἔφθαναν μὲ τὸ παραπάνω γιὰ νὰ ἐφοδιάσουν ἕνα πλοῖο καὶ γιὰ τὸ πιὸ μακρινὸ ταξεῖδι. Τὸ μόνο ἀναγκαῖο ἦταν τώρα νὰ τελειώσῃ τὸ πλοῖο, γιὰ νὰ καταφύγουν ς αὐτὸ οἱ ἄποικοι πρὶν ἔλθῃ ἡ ἀναπόφευκτη καταστροφή.

[Ἕπεται συνέχεια]

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου σελ. 14[illegible]

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΜΠΕΛΙΑ ΤΟΥ ΡΑΒΙΝΔΡΑΝΑΘ ΤΑΓΟΡ

ΟΧΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ

Ὄχι δὲν εἶναι δουλειά σου
νἀνοίγεις σὲ λουλούδια
τὰ μπουμπούκια·
Σεῖσε το καὶ χτύπησέ το
τὸ μπουμπούκι· δὲ δύνεσαι
νὰ τὸ κάνεις
νὰ λουλουδίσῃ· λερώνει
το βέβαια τὸ ἄγγισμά
σου· τὸ πιάνεις
καὶ μαδᾷς τὰ πέταλά του
κομμάτια κομμάτια
σκορπώντας τα
στὴ σκόνη. Καὶ ὅμως χρῶμα
ἢ μυρουδιὰ δὲ φαίνεται.
Ἀ! δὲν εἶναι
δουλειὰ δική σου νὰ κάνῃς
τὸ μπουμπούκι νἀνοίξει καὶ
λουλουδίσει.
Τὸ κάνει τόσο ἁπλᾶ
Αὐτὸς ποὺ νἀνοίξει μπορεῖ
τὸν κάλυκα.
Ρίχνει ἕνα βλέμμα καὶ
ὁ χυμὸς τῆς ζωῆς πηδᾷ
στὶς φλέβες του·
τὸ λουλούδι στὴν πνοή του
ἀνοίγει τὰ φτερό του καὶ
φτερουγίζει.
Χρώματα ξεχύνονται ἔξω
σὰ λαχτάρα τῆς καρδιᾶς,
Γλυκὸ ἕνα
κι' ἀγνὸ μυστικὸ προδίνει
ἡ μυρουδιὰ τοῦ ἄνθους
τοῦ ὡραίου.
Αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νἀνοίξει
τὸ μπουμπούκι, τὸ κάνει
ἁπλᾶ ἔτσι.

Κριεινιοπράτη

ΣΤΟ ΒΡΑΧΟ ΤΟΥ ΞΟΚΚΛΗΣΙΟΥ

Χαρισμένο στὴν Ἀρσινόη.

Δυὸ χρόνια λείπει ὁ ἀντρας της καὶ τώρα ποὺ βρῆκε σειρὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν τόπο του, παρακαιροὶ δὲν τὸν ἀφήνουν. Πῆρε τὴν εἴδησῃ αὐτὴ ἡ καπετάνισσα καὶ ἀμέσως κατέβηκε μὲ τὴν κορούλα της. Κινδύνευσε νὰ νὰ φτάσῃ στὸ θαλασσοδαρμένο βράχο ποὺ εἶναι τὸ ξωκκλησι τῆς ἁγιᾶς Θαλασσινῆς. Ἄναψε τὰ κιαντήλια, θύμιασε κι' ἔπειτα πῆρε μερικὰ ἁγιολούλουδα ἀπ' τὸ στεφάνι, ποὖχαν πλέξει τὰ κορίτσια στὴ μνήμη της, καὶ τἄδωσε στὴν κόρη της νὰ τὰ ρίξῃ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ καλοσυνέψῃ.

Μὲ μεγάλο σεβασμὸ τὰ κρατοῦσε ἐκείνη καὶ σιγὰ σιγὰ κατέβηκε χαμηλότερα. Τἄρριξε καὶ στάθηκε. Χώρις νὰ τὸ καταλάβῃ, τὰ χέρια της βρῆκαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. κσὶ τὰ κοραλένια χειλάκια της ψιθύρισαν μιὰ σιγαλὴ προσευχή. Τὰ γαλανὰ μάτια της κοίταζαν μιὰ τὸν οὐρανὸ καὶ μιὰ τὴν ἀφρισμένη θάλασσα. Ὁ βορριᾶς φυσοῦσε μανιασμένος, μὰ ἐκείνη ἤθελε νὰ τελειώσῃ τὴν παράκλησή της. Τὰ χρυσὰ τις μαλλιὰ μὲ τὴ θαλασσιὰ κορδελίτσα λὲς κι' ἔκαναν σιγάλο σὲ κἄποια κάτασπρα παγιὰ ποὺ μὲ τῆς φαντασίας τὰ μάτια τἄβλεπε πέρα βαθιά.

Οἱ ἀφροὶ ποὺ ξεσποῦν τὴ βρέχουν, μὰ τὰ χείλη της ἀκόμη ψιθυρίζουν:

«Κάμε καλοτάξειδο, θάλασσα κυρά μου, τὸ καράβι μας, καὶ γρήγορα φέρε το κοντά μου!»

Κάκια

ΟΡΘΡΙΝΗ ΔΡΟΣΙΑ

1

Μέσ' στοῦ 'Ανέμου τὸ βούϊσμα,
μὲς στὸ ξεμνάλισμά του,
ποὺ ἡ χλαμύδα ξεγύμνωσε
τὰ ὁλοκρύα πλευρά του,

Καὶ ποὺ λάμπει σὰν κρούσταλλο
παγωμένη ἡ καρδιά του,
—Ἡ ψυχή μου ἀνατρίχιασε
σὰν ἀπὸ διάβα Θανάτου.—

2

Σύγνεφο διαβατάρικο,— λευκὸ
σὰ κύγνι, κι' ἀλαφρὸ σὰ μιᾶς θεᾶς
πέπλος,—στὸ βαθυγάλαζο οὐρανὸ
γοργά-γοργὰ περνῶντας χαιρετᾷς.
—Εἶσ' ἄραγε χορὸς ἀγγελουδιῶν;
ἀνάλαφρη θεοῦ δροσοπνοή;
—Μὰ μοιάζεις, καθὼς ἔφυγες μακρυά,
μιᾶς Καλυψῶς οὐράνιας τὸ νησί!

3

Κι' ἐγὼ μιὰ μέρα πέταξα ὥς τοὺς οὐρανοὺς
κι' ἀπάντησα στὸ δρόμο μου γεράκια
σταχτιὰ καὶ μεγαλόπρεπους ἀϊτοὺς
καὶ θλιβερὰ κ' ὀλόμαυρα κοράκια.
Εἶδα ὅμως καὶ πουλάκια, χελιδόνια
μικρούλια, καὶ κατάσπρα περιστέρια
Καὶ πέρασ' ἀπ' τὰ σύγνεφα τὰ αἰ-
κι' αἰσθάνθηκα μιὰν ἄχνα 'πὸ τ' ἀστέρια.

Μεσσηνιακὴ 'Ακτὴ

ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Χαρισμένο στὴ Λέσχη μας

Προχτὲς καθόμουνα σὲ μιὰ ἀπόμακρη κι' ἐρημικὴ ἀμμουδιά. Ἤτανε ἡ ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος, κουρασμένος, ἔγερνε ν' ἀναπαυθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀπείρου κι' ἡ θάλασσα, γαληνεμένη, ἄπλωνε τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἐρημιᾶς τὸ μυστήριο στὰ ὑγρά της βασίλεια. Τὰ κύματα, στεφανωμένα μὲ τῆς γαλήνης τὸ μενεξεδένιο ἀφρό, φιλοῦσαν σιγὰ σιγὰ καὶ ἁπαλὰ τὸ μυρωμένο ἀκρογιάλι κι' οἱ στερνὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου, σὰν ἐλπίδες ποὺ σβύνουνε στὸ ψυχορράγημα ἑνὸς μακρυνοῦ ὀνείρου, χρύσωναν χλωμὰ κι' ἀνάλαφρα τὴν πλάνα ὀμορφιὰ τῆς φύσης!

Τὴν ὥρα κείνη ἔβλεπα μακρυὰ στὴν πόλη τὰ λυχνάρια νὰ τὴν φωτίζουνε σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ χλωμὸ ἀκόμα φῶς τους. Γιὰ πολλὴν ὥρα ἔμεινα ἔτσι ἀκίνητη στὴ θέση μου θαυμάζοντας.

Ὡξότου ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς μου «Ἔλα, θὰ φύγουμε» μὲ κάμε νὰ συνέλθω.

Φωτιὰ

ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΟ ΤΖΑΜΙ

Λευκὴ εἰκόνα τὸ θολωμένο τζάμι, ὅλ' ἡ αὐλὴ κατάλευκη· λευκὲς οἱ πράσινες λεμονιές, ὁ σταυρὸς τοῖχος, τὰ χοχλαδάκια, ἡ τριανταφυλλιά. Νιφάδες λευκὲς τἄχουν λευκάνει ὅλα. Δυὸ περιστεράκια κάθουνται στὸν αὐλότοιχο, — λευκὰ κι' αὐτά. Ὅλ' ἡ αὐλὴ μοιάζει μὲ μαγικὸ παλάτι ποὺ κατοικοῦν λευκὲς νεράϊδες.

Μόνο ὁ οὐρανός, αὐτὸς ποὺ τὰ λεύκανε ὅλα, εἶναι μολιβένιος. Ἕνας ἀετός, ποὺ αὐτὴ τὴν ὥρα ἔχει σχεδὸν τὸ χρῶμα τοὐρανοῦ, σχίζει ψηλὰ τὸν ἀέρα καὶ χάνεται μὲ γοργὰ φτερουγίσματα. Νυκτώνει, σκοτεινιάζει σιγὰ-σιγά.

Τὰ μεσάνυχτα, μιὰ ὁρμητικὴ βροχὴ χάλασε τὸ λευκὸ παλάτι, καὶ τὸ πρωὶ λαμπρὸς ἥλιος ἀνέτειλε σὲ καταγάλανο οὐρανό. Ἡ αὐλὴ σπινθηροβολᾷ μὲ τὰ φυσικά της χρώματα.

Σείριος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τόνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐσωκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α΄.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

	ΕΙ	ΡΕΙ	ΞΙ
Α	ΜΟΣ	ΟΥΚ	ΝΑΣ	Α
	ΤΑ	ΠΟ	ΦΕ

Ἀρχαία παροιμία ἐκ πέντε λέξεων.

β΄.) Ἐπιγραφή

Ἐστάλη ὑπὸ . . . ;

ΝΟΝΟΜΑ
ΚΝΑΘΑΙ
ΤΩ ΝΦ
ΗΤ ΑΟ
ΜΑΝΟΤΣ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

γ΄.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ss - cmplsnt - nvrs - ts - cmrds
Νἀναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον.

Λύσεις τοῦ 16ου φύλλου

α΄.) Πελοποννήσιος, Ἠπειρώτης, Εὐβοεύς. — β΄.) Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ. — γ΄) Le temps perdu ne se rattrape jamais.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νῖκος, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ λουτρό, φωνάζει:

—Γρήγορα σκουπίστε μου τὰ πόδια μου, νὰ μὴ σκουριάσουν!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φαληρικῆς Αὔρας

Ὁ *Ἀπόγονος τοῦ 21* στέκεται στὸ σιδηρόδρομο ὅρθιος.

—Καθῆστε, τοῦ λέγουν, ἐπάρχει θέσις.

—Ἀδύνατο! ἀπαντᾷ, βιάζοντας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Δέξ

***

Ὁ μικρὸς Νίκος: —Μαμά, πές μου τίποτα...

—Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ; δὲν βλέπεις πόση δουλειὰ ἔχω; καὶ γιὰ κουβέντες δὲν εἶναι.

—Μὴ μοῦ κάμῃς μαμμά, μεγάλες κουβέντες· πές μου μονάχα νὰ πάρε, Νίκο, ἕνα κουλουράκι ἀπ' τὸ ντουλάπι!...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκειᾶς Ἀναμνήσεως

ΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αἱ Κληρώσεις τῶν Δώρων μας τόσον ἡ Ἐξαιρετική, ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀρχὰς Δεκεμβρίου, ὅσον καὶ ἡ πρώτη τακτική, ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου, ἀνεβλήθησαν ἕνεκα τῆς μεγάλης πληθώρας τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἐβράδυνα νἀνοίξω καὶ νὰ ἐκτελέσω. Ἐπιτέλους αἱ ἐπιστολαὶ ἐξεκαθαρίσθησαν, αἱ ἐγγραφαὶ ἔγειναν καὶ τὴν Κυριακὴν 31 Μαρτίου, οἱ ἀριθμοὶ ὅλων τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγγραφέντων διὰ τὸ 1919 συνδρομητῶν ἦσαν ἕτοιμοι διὰ τὴν Κληρωτίδα. Κατωτέρω βλέπετε ποῖοι καὶ αὐτοὺς ἐκληρώθησαν.

Α΄.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Εἰς τὴν Κληρωτίδα ἐτέθησαν ἀριθμοὶ 1 ἕως 2549—τόσοι εἶχαν ἐγγραφῇ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου εἴτε ἐτήσιοι, εἴτε ἐξάμηνοι, εἴτε τρίμηνοι,—καὶ ἐκληρώθη ὁ ἀριθμὸς

1045

ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν Λαχειοφόρον Μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.

Β΄.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Εὐθὺς ἐπηκολούθησαν ἡ Πρώτη τακτικὴ Κλήρωσις τοῦ 1919, καὶ τὴν ὁποίαν ἐξῆχθησαν οἱ ἑπόμενοι κατὰ σειρὰν ἀριθμοί. κερδίζοντες τὰ γνωστὰ ἐκ τῶν προγουμένων κληρώσεων δῶρα:

614, 1161, 876, 1865, 1503, 306, 1009, 484, 95, 1732, 1288, 2147, 553, 1600, 1934, 714, 107, 957, 2306, 393, 1382, 797, 119, 350, 1812, 655, 2196, 1547, 91, 1674, 235, 1907, 979, 515, 14, 828, 2487, 1333, 669, 1231, 60, 2263 1422, 1777, 757, 1990, 1038, 442, 1639, 1123.

Η Β΄ ΚΛΗΡΩΣΙΣ, ἡ ὁποία εἶχε ὁρισθῇ διὰ τὴν 15 Ἀπριλίου, ἐπειδὴ δὲν μεσολαβεῖ πλέον ἀρκετὸς καιρός, θὰ γίνῃ τὴν 1η Ἰουνίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν καὶ ὅσοι ἐνεγράφησαν ὡς τώρα καὶ ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ ἀγανεώσουν ὡς τότε, ἐτήσιοι ἢ ἐξάμηνοι ἢ τρίμηνοι συνδρομηταί.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ καταστημάτων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 35 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 2αν Ἀπριλίου 1919.

Συντρόφοι τε: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὔκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

Η ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Δήλωσις Σπουδαιοτάτη

Ἀπὸ σήμερον καὶ μέχρι νεωτέρας δηλώσεως, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ στέλλετε κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας εἴτε διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς. Ἔχω ὑπεραρκετά.

Τὸ μέτρον αὐτὸ τῆς «πνευματικῆς ἀποκρατήσεως» μοῦ τὸ ὑπαγορεύει τὸ σῆμα στοιχειώδους δικαιοσύνης. Τὰ κατατεθειμένα, τὰ ἄξιά δημοσιεύσεως ἀρθρίδια, ποιήματα, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, Πτιδικὰ Πνεύματα, Παίγνια, Γρίφοι κτλ. κτλ. ἀποτελοῦν ἕνα ὅλον. Διότι ἐνῷ, καθ' ἑβδομάδα, δὲν δημοσιεύω παρὰ δέκα-δώδεκα κομμάτια, λαμβάνω τουλάχιστον ἑκατό. Καὶ ἀνάγκη, καὶ τὸ χάρτινο βουνὸ ὁλοένα μεγαλώνει καὶ μὲ μεγάλη μου λύπη, ἀναγκάζομαι, ἀπό τὰ ριζοβούνια, νὰ κόβω στὸ καλάθι ὄγκους; μεγάλους;... Ἀναγκάζομαι, ὅτι καὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ πετῶ τὸ τέλος; τοῦ χρόνου, καὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ φυλάγω, χωρὶς πολλὰς ἐλπίδας; ὅλα κληρωθοῦν καὶ νὰ δημοσιευθοῦν, ἀλλὰ εἶναι τόσον ὡραῖα, ὅσον καὶ δημοσιευόμενα, μερικὰ δὲ ἴσως; καὶ ἀνώτερα. Ἕνα ἄδικον αὐτό. Ἄλλο ἕνα, ἀκόμη μεγαλήτερον, τοῦτο: Ἡ ἀρετὴ εἶναι τυρλή, ὁ κλῆρος; δὲν γνωρίζει καμμίαν ἰσότητα καὶ δικαιοσύνην. Καὶ ἐνῷ μερικοὶ ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπουν συχνά, ἢ καὶ συχνότατα, ἔργα των εἰς τὴν Σελίδα, ἄλλοι δὲν στέλλουν ἐπίσης τακτικά, ἢ καὶ ἀκατεπαύστως, δὲν βλέπουν ποτέ.

Ἐσκέφθηκα λοιπόν, ὅτι τὰ ἄδικα θὰ ἔπρεπε, ὅπως δήποτε, νὰ θεραπευθοῦν. Καὶ δὲν εἶναι ἄλλος τρόπος; ἀπὸ τὴν παρακράτησιν ποὺ δηλώνω σήμερα. Ὅ,τι γράφετε, θὰ τὸ κρατήτε, θὰ τὸ φυλάγετε διὰ νὰ μοῦ τὸ στείλετε ἀργότερα, ὅταν θὰ σᾶς πῶ. Κι' ἐγὼ τὸ μεταξύ, θὰ δημοσιεύω μόνον ἐκεῖνα ποὺ ἔχω φυλαγμένα. Ἔτσι, ἐλπίζω, θὰ ἱκανοποιηθοῦν ὅλοι, ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη. Διότι ὅλα τὰ καλὰ ἀρθρίδια, ὅσα ἔλαβα ἀφότου ἐπανελήφθη ἡ Σελίς μας ὡς; τώρα, θὰ δημοσιευθοῦν αὐτὰ-σιγά. Καὶ ὁ τυφλὸς κλῆρος θὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὸ νὰ δίδῃ τὴν σειρὰν τῆς δημοσιεύσεώς των. Τίποτε ἄλλο.

Αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς; πῶ τώρα, δὲν εἶναι Πρωταπριλιάτικο. Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ νέου βιβλίου τοῦ κ. Ξενοπούλου *«Πετριὲς στὸν Ἥλιο»* ἐτελείωσε. Λὲν μένει τώρα παρὰ τὸ ἐξώφυλλον, — ἕνα κομψοτέχνημα ποὺ θὰ σᾶς ἀρέσῃ πολύ, - ἡ βιβλιοδεσία καὶ ἡ διεκπεραίωσις. Ὥστε ἴσα-ἴσα τὴν Πρωτομαγιά, ἀπὸ τὴν παραμονὴ μάλιστα, θὰ λάδουν οἱ πολυπληθεῖς συνδρομηταὶ τὸ θαυμάσιον βιβλίο, σὰν ἕνα μπουκέτο πρωτομαγιάτικο, ἀπὸ τέσσερα μεγάλα καὶ μοσχομύρισα λουλούδια.

Κι' αὐτὴν τὴν ἑδδομάδα ἐνεγράφησαν γιὰ τὶς «Πετριὲς στὸν Ἥλιο» πολλοί. Ἄρχισε μάλιστα καὶ τὸ ξεσπάθωμα. Ἄλλος παραγγέλλει δύο ἀντίτυπα, ἄλλος τρία, ἄλλος τέσσαρα. Καὶ τὸ ἀγαπητό μας Πειρακτήριο ἔκαμε τὴν παραγγελία του, γιὰ δύο χρυσόδετα κι' ἕνα ἀδετο, τηλεγραφικῶς!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ,

ἀγαπητά μου παιδιά! Στέλνω τὸ φιλὶ τῆς Ἀγάπης εἰς ὅλους. Μὲ ὑγεία κι' εὐτυχία τὸ Πάσχα. Καὶ τοῦ χρόνου!

Χαρακτηριστικότατο αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφει σήμερα ἡ Μανιατοπούλα. Κάθεται ἐδῶ μ' ἕνα ἐξάδελφό της, τελειόφοιτο τῆς Νομικῆς. Αὐτὸς δὲν εἶχε ἰδέα «Διαπλάσεως». Μ' ἐγνώρισε ἀπὸ τὴν ξαδέλφη του. Κι' ἄμα διάβασε δυὸ τρία φυλλάδιά μου, αἰσθάνθηκε τόσο ἐνδιαφέρον, ὥστε τώρα, μόλις πηγαίνει στὸ σπίτι τὸ φύλλο, τὸ παίρνει καὶ τὸ πρωτοδιαβάζει αὐτός! Καὶ λέει μὲ παράπονο, ὁ τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς: «Ἐχάθηκε κανεὶς νὰ ξεσπαθώσῃ καὶ μένα, ὅταν ἤμουν μικρός;!!»

Καὶ αὐτὸ ποὺ συγκινητικό: Μιὰ φορὰ—εἶναι χρόνια, — εἶχα ἕνα συνδρομητὴ μὲ πολὺ ζῆλο. ἀλησμόνητος καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμο Κόδρος. Σήμερα ὁ παλιός αὐτὸς συνδρομητής μου εἶναι ἄντρας, πατέρας, Δήμαρχος τοῦ τόπου του, θὰ γίνῃ δὲ καὶ Βουλευτής. Καὶ λέει στὸ γυιό του, ποὺ φέτος τὸν ἐνέγραψε κι' αὐτόν: «Ὅ,τι ἔγεινα, τὸ χρεωστῶ στὴ Διάπλασι!» Κι' ὁ γυιός του παίρνει σήμερα τὸ ἴδιο ψευδώνυμο ποὺ εἶχε ὁ πατέρας του, Κόδρος, καὶ μοῦ γράφει: «Γιὰ νὰ γίνω κι' ἐγὼ μεγάλος; ἄνθρωπος σὰν τὸν πατέρα μου!» Κόδρος Α' λοιπὸν καὶ Κόδρος Β'. Κι' ἔχει ὁ Θεός...

Ἡ Ἀγριόπαπια ἔρριξε μιὰ θυμωμένα ἰδέα: Νὰ σχηματισθῇ ἐδῶ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἕνας Σύλλογος; Ἐρασιτεχνῶν τοῦ Θεάτρου, ἀπὸ νέους καὶ κορίτσια ποὺ ἔχουν κάποια κλίσι, καὶ ὁ Σύλλογος αὐτὸς νὰ παίζῃ τρεῖς-τέσσερες φορὲς τὸ χρόνο ἀπὸ ἕνα θεατρικὸ ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου [Φωτεινὴ Σάντρη π. χ., Ραχήλ, Ψυχοσάββατο κτλ.] γιὰ σκοπὸ φιλανθρωπικό. Στὴν ἀρχή, ὁ κ. Ξενοπούλος εἶπε: «Μὰ ἔχω καιρό;» Ἡ Ἀγριόπαπια ὅμως; ἐπέμεινε στὴν ἰδέα της μὲ τόσο ὡραῖα λόγια, ὥστε τὸν συγκίνησε καὶ τὸν ἐκλόνισε... Καὶ σήμερα λέγει: «Ναὶ . . . ἂν δρεθοῦν κἀμμιὰ δεκαριὰ ἐρασιτέχναι κι' ἐρασιτέχνιδες νὰ θέλουν, καὶ νὰ μποροῦν, θὰ προσπαθήσω νὰ τοὺς μορφώσω σὲ θίασο». Τί λέτε λοιπόν; Σᾶς ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἰδέα; Καὶ ποιοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ ἤθελαν νὰ λάδουν μέρος ἕνα τέτοιο Σύλλογο Ἐρασιτεχνικὸ καὶ Εὐεργετικό; Περιμένω δηλώσεις καὶ ... βλέποντας καὶ κάνοντας.

Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμο, *Κόκκινε Βράχε*. Ὁ κ. Φαῖδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ποὺ ἐκρίτησες τὴν Ἀγγελία γιὰ νὰ γράψῃς κι' ἄλλους συνδρομητάς. Ἐκεῖ στὸν Κατάλογο ποὺ λέγει «Σώματα» θὰ σημειώνῃς πόσα ἀντίτυπα παραγγέλλει καθένας· γιατὶ ἕνας μπορεῖ νὰ γραφθῇ γιὰ δύο, γιὰ τρία. Ναί, τὰ ταχυδρομεῖα ἄρχισαν νὰ τακτοποιοῦνται· γι' αὐτὸ ἔλαβες, πρώτη φορά, τὰ φυλλάδια τὴ Δευτέρα, ἀντὶ Πέμπτης ποὺ τὰ ἐλάμβανες ὡς τώρα.

Νὰ καὶ ἡ *Ἐρασιτέχνις*, ἡ κατινούργια μου συνδρομήτρια, ὄχι ὅμως καὶ καίνουργια μου «σπουδάστρια». Γιατὶ ἀπὸ μικρὴ μὲ διαβάζει καὶ μὲ θυμάζει. Μεγαλώνοντας ὅμως, «αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ συνδεθῇ μαζί μου στενώτερα» καὶ, ἐπειδὴ ζῇ σὲ τόπο ὅπου εἶμαι ἄγνωστη, ἀνέλαβε νὰ μὲ διαδώσῃ καὶ νὰ κάμῃ κι' ἄλλους νὰ μὲ ἀγαπήσουν καὶ νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ ἐμέ. Καὶ γιὰ τὴν ὥρα, μοῦ ἐγγράφει τέσσερες συνδρομήτριες. Πῶς νὰ τὴν εὐχαριστήσω;

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, *Καλλίρροιν Γαϊδουράκι*. Κι' ἐκείνη ἡ μουντζαλιά, ποὺ τὴν ἄφισες γιὰ γοῦρι πρωτομηνιάτικο, χαριτωμένη ἐπίσης. Σ' εὐχαριστῶ καὶ σένα γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὰ καλὰ λόγια.

Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνεται ἀλλοιώτικα, παιδί μου! Ἀπαντῶ μόνο ἐ; ὅσα γράμματα μπορῶ. Διακρίσεις δὲν κάνω. Μὲ τὴ σειρά τους; τὰ πάρνω καί, ἄμα τελειώσῃ ὁ χῶρος, σταματῶ. Τὸ εἶπο ἕνα ἑκατομμύριο φορὲς ὡς; τώρα. Ἐσὺ θέλεις, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, νὰ καταργήσω τὴν ἀλληλογραφία. Ἔ, μὰ ὄχι, δὲν μπορῶ. Ἡ Ἀλληλογραφία χρειάζεται. Ὠφελοῦνται ἀπ' αὐτὴ κι' ἐκεῖνοι ποὺ μοῦ γράφουν κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἁπλῶς τὴ διαβάζουν. Καὶ μεθαύριο, ποὺ ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θἄχουμε δεκάξῃ σελίδες, θἀφιερώνω δυὸ-τρεῖς στὴν Ἀλληλογραφία, ὥστε νὰ μὴ μένῃ κανένας χωρὶς ἀπάντησι.

Ἡ *Κυθέρεια* βρῆκε ποιὰ φρασὴ μοῦ ἄρεσε περισσότερο ἀπὸ τὸ «Διαβαίνει ὁ Χρόνος» τοῦ Γελοιογράφου. Εἶναι ἐκεῖ ποὺ λέει γιὰ τὸ ρολόϊ: «Ἔτσι εἶναι φτιασμένο, νὰ γράφῃ καὶ νὰ σδύνῃ σιγὰ-σιγὰ τὴ ζωή».

Κατεκθουσιασμένη ἡ *Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ* μὲ τὰ σονέτα τοῦ κ. Ν. Δομενεγίνη. «Νομίζει κανεὶς—μοῦ γράφει, —ὅταν τὰ διαβάζῃ δυνατά, πὼς εἶναι τραγούδια τονισμένα σὲ ὄργανο. Καὶ τὰ διαπνέει μιὰ πνοὴ πατριωτική, ὄχι ἀπὸ τὶς συνειθισμένες». Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γενικῶς ἐθαυμάσθησαν αὐτὰ τὰ ποιήματα καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής ὅταν θὰ μπορέσω νὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλα τοῦ κ. Δομενεγίνη.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑδδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ροδόχρους Βιολέττα, Εὔα, Θλιβερὰ Ἀνάμνησις, Φιλανθής, Λευκορεῖτις Δάφνη, Ἀνεμοστρόβιλος, Τίμος Ροδοκλῆς, Ἀνέλπιστος Χαρά, Τόσκα, Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα, Τεύθρας, Πρίγκιψ τῶν Ἀδαμάντων, Σατανᾶς, Ἐλεύθερος Θοᾶς, Ἀτρόμητος Λέων, Θεμιστοκλῆς καὶ Πεταχτὴ Νησιωτοπούλα.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια, ξεσπαθώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «*Ἡ Βροχή*».—«*Ἕνα ὄνειρο*». —«*Ἀδικία*» κτλ.— «*Ζωγραφιές*» κτλ. —«*Περιμένω νὰ μεγαλώσουν*». —«*Τὸ Ἀερόστατο*».—«*Σὰν ὄνειρο*». —«*Ἡ περιέργεια*».— «*Ἡ ἐλεημοσύνη τῆς Ἑλένης*».—«*Καὶ ἀντὶ διαρρέσεως*».—«*Ὁ Φενελὼν στὴν Ἑλλάδα*». — «*Ἀνέκδοτον*».—«*Ἡ μέθη*».—«*Μεγάλη θυσία*».— «*Δυὸ ἀνοιξες*».—«*Ἀπὸ τὰ Φαιδρά*».—«*Μιὰ ψυχή*». — «*Ἀπόγευμα στὸ περιβόλι τῆς γιαγιᾶς*».—*Εἶνε κουτός*».—«*Ὁ Προκάκιας*». —«*Σκέψεις καὶ ἀξιώματα*».—«*Ἡ ἀναχώρησις*».—«*Σκέψεις τῆς Γιαγιᾶς*» κτλ. κτλ.—«*Ἡ νύχτα τῆς σκλαβιᾶς*» κτλ.— *Μεγαλοβδόμαδο*». — «*Ἡ Ἀνοιξις*». — «*Ἀλήθεια ἀπίστευτη*».—«*Ὑπομονὴ καὶ Ἐλπίς*».—«*Στὴ λάμπα μου*» κτλ.—«*Ἀπὸ τὰ σχολικά*».—«*Πῶς ἔρχεται στὴ μνήμη μου*».—«*Πρωτότυπο ξυπνητῆρι*» κτλ.—Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐσδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «*Γιαγιὰ κι' ἐγγόνι*». *Πολὺ ὤμορφο. Τὸ καλύτερο ἕως ἀπ' ὅσα μοῦ ἔστειλε ὥς τώρα τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς. Ἡ τεχνοτροπία κοινή, ποὺ θὰ τὸ ἔλεγε κανεὶς μίμησῃ ἢ διασκευὴ ἄλλων ὅμοιων τραγουδιῶν. Μὰ ποιανοῦ ὁρισμένως; κανεὶς δὲν θἄξερε νὰ πῇ. Κι' ἐδῶ εἶναι ἡ πρωτοτυπία.*— «*Μόνο γιατὶ δὲν τὸ ἔχουμε*». *Πολὺ ψυχολογικό, πολὺ ἀληθινό. Τὸ γράψιμο ὅμως ἀνόμοιο· ἔχει μέρη πολὺ πετυχημένα καὶ ἄλλα πολὺ

Κλωντίν μὲ *Ἰσοπανάκον*, *Χλωμολούλ.*, *Τραγ. τ. Λευτ.*, *Ζωνέτ.*, *Τιάρκ.*, *Νόραν.*—ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* μὲ *Κων. Παλαιολ.*, *Νικήτρ. Γαλαιόλ.*, *Παιδὶ τ. Ρουμ.*, *Γιώταν*, *Σατανᾶν*, *Ἀνεμόμυλ.*, *Ὠχρ. Λαίδ.*, *Βοεροπ. Ρεζεντά.*—ἡ *Θλιβερὰ Ἀνάμνησις* μὲ *Κόρ. τ. Κυμ.*, *Θλιμ. Ψυχήν.*—ὁ *Μήτρους Κουρνίγαλος* μὲ *Πανελ. Πόθον*, *Μπρυνέτ*, *Εἰκασίαν*, *Μαεστρίναν*, *Βερβέριαν*, *Νυχτοπ. Λαρίσ. Κελαδίστραν.*—ὁ *Μακεδὼν Πρόσκοπος* μὲ *Ναδίαν*, *Ἰσαχπίναν*, *Πίν. τ. Ραφαήλ.*, *Δούκισ. τ. Σαλών.*, *Λυρ. τ. Ὁμήρ.*, *Τεύθραν*, *Τσαφατῖνον*, *Ψωφιδέα.*—ἡ *Ρεζεντὰ* μὲ *Νάρ. Ἀλόην*, *Μελαχρ. Ξανθούλ.*, *Μπουμπουλ.*, *Κλεφτ. Βόλι*, *Νοσταλγίαν.*, *Μεσσην. Ἀκτήν*, *Ἰσοπανάκον*, *Ἀγιαποστολίτισ.*—ὁ *Ἑλληνικὸς Οὐρανὸς* μὲ *Νικηφ. Οὐρ.*, *Βοσκοπ. τ. Πηλίου Ἀσυ. Πανσέλ.*, *Ραφαέλλαν*, *Νοσταλγ.*, *Ἀστροφεγγιά*, *Εἴμαρμ.*, *Τσοπανάκον*, καὶ μὲ ὅλους.—ἡ *Κόρη τοῦ Βουνοῦ* μὲ *Ὠχρ. Λαίδ.*, *Ἀγιαποστολίτισ.*, *Ἀνυπόταχτην.*— τὸ *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου* μὲ *Κῦμα τ. Βοσπ.*, *Τραγ. τ. Λευτ.*, *Κορ. τ. Κυμ.*—ὁ *Κόντε Ραπανάκης* μὲ *Γιαν. Ἀγιάν.*, *Λύρ. τ. Ὁμήρ.*, *Στρατ. Λέβετ.*—ὁ *Ἄγγελος τοῦ Πόνου* μὲ *Μπουμπουλ.*, *Κυματοδ. Βράχον*, *Θλιμ. Ψυχ.*—τὸ *Τρελλούτσικο Πειραιωτάκι* μὲ *Κόρ. τ. Κυμ.*, *Ραφαέλλαν*, *Τρελλοαρσ.*, *Λευτ. στ. Σκλάβ.*— ὁ *Ἑλληνόπυργος* μὲ *Ἀετιδέα*, *Τραγ. τ. Λευτ.*, *Γιαν. Ἀγιάν.*—τὸ *Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς* μὲ *Λευτ. Χαμόγ.*, *Μακεδ. Αὔραν*, *Νικήτρ. Ἑλλ.*, *Χλωμολούλ.*, *Ρεζεντά*, *Γιώταν*, *Ἀγρ. Ἀτσιγγ.*—ὁ *Μικρὸς Λέσβιος* μὲ *Βωμ. τ. Ἐλευθερ.*, *Αἰολέα*, *Ὑπερηφ. Εὐξεινόπ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἄλκην* (τώρα, βλέπεις, θὰ δημοσιεύωνται ὅλα·) *Τρικυμίαν* (θὰ δημοσιευθῇ· χαιρετίσματα στὴν *Ἠρ. Σάμον*) *Γαλήνην* (ὡραῖο τὸ γράμμα σου· ἡ *Τρικ.* καὶ ἡ *Ἠρ. Σάμος* εἶναι πάντοτε φίλαι μου ἀπὸ τὰς πιὸ ἐνθουσιώδης· ἀλλ' ἂν ἔκαμαν τόσον καιρὸ νὰ φανοῦν, εἶναι ἀπὸ τὴ μεγάλη τους λύπη ποὺ ἔχασαν τὸ μόνο τους ἀδελφό, τὸν Πυθαγόρα, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀλησμόνητου πατέρα τους, ἐξακολουθοῦσε τὸ ἔργο τοῦ κι' ἤταν ὁ προστάτης τῆς Φλαμπουρίας· [illegible] (εἶπα ἀπὸ 16 ἐτῶν κι' ἀπάνω, γιὰ νὰ πῶ τελοσπάντων ἕνα ἀριθμύ· ἀλλὰ ξέρω, ὅτι φιλολογικὰ βιβλία διαβάζουν καὶ μικρότερα κορίτσια καὶ ἀγόρια· ὅπως δήποτε, ἐπειδὴ οἱ «Πετριὲς» στὸν Ἥλιο» φαίνεται ὅτι θὰ ἐξαντληθοῦν γρήγορα, —εἶναι, βλέπεις, βιβλίο γιὰ ὅλο τὸν κόσμο,— μπορεῖτε, οἱ μικρότεροι, νὰ τὸ πάρετε τώρα, νὰ τὸ ἔχετε, καὶ τὸ διαβάζετε τοῦ χρόνου ἢ μᾶλλον, ὅταν θὰ σᾶς ποῦν οἱ γονεῖς ποὺ θὰ τὸ πρωτοδιαβάσουν·) *Ψωφιδέα* (ἔστειλα αὐτὸ τὸ ποίημα ποὺ μοῦ γράφεις, εἶναι σὲ 3 φύλλα·) *Μεγάλην Ἰδέαν* (δὲν πειράζει· στὸ Σύλλογό σας εὐχομαι τὰ βέλτιστα κι' εὐχαριστῶ πολύ·) *Παιδὶ τῆς Ρούμελης* (ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. Θ', 1 καὶ θὰ καταλάβῃς ὅτι ἡ ἀνανέωσις συνδρομῆς δὲν εἶναι ξεσπάθωμα·) *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* (φωτογραφία ἐλήφθη·) *Εἰκασίαν* (δὲν χάνονται, μὴ φοβᾶσαι·) *Σφουγγαρᾶν* (τὰ ἔλαβα ὅλα· τώρα ποὺ ἐπῆρα τὰ μέτρα μου, ἕνα-δυὸ ἀφεύκτως θὰ τοῦ δημοσιευθοῦν· εὐχαριστῶ·) *Γοργὴν Ψαροπούλαν* (δυστυχῶς ὄχι· διότι θὰ ἔπρεπε νὰ γενικευθῇ καὶ θὰ μοῦ ἔφερε ἀνωτάτωση στὸν ὀργανισμό.) *Ὠχρὰν Λαίδην* (κρὰ λοιπὸν χορεύουν στὸ ταψί!) *Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς* (ναί, καὶ τὸ βρῆτες τὴ φράση τοῦ *Γελοιογράφου*· συνεμορφώθην καὶ ἔστειλα·) *Ψηλορείτην* (ἐνεγράφης· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ρεζεντὰ* (τόση μανία πάλι! μπορεῖ νὰ προσέχῃς ὥστε νὰ μὴ σχίζεται ἡ ταινία· μπράβο τῆς γιαγιᾶς! καλὰ τὸ εἶπε·) *Μ. Σχ.* (παρενόησες βέβαια τὸ περὶ προτάσεων· ξαναδιάβασε τὸν Ὁδηγόν·) *Τελευταῖον Παλαιολόγον* (ἐλήφθησαν·) *Μανὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· περαστικὰ στὸν παπποῦ·) *Ἀτιτλοφόρητη* (κι' ἐγὼ περιμένω· βλέπω ὅτι ἔχεις καὶ δικό σου ὀρθογραφικὸ σύστημα, ἢ εἶναι τοῦ Βηλαρᾶ;) *Φιόρο τοῦ Λεβάντε* (τὸ δικό σου γράφε·) *Ἄγγελον τοῦ Πόνου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς [illegible]·) *Ξωβένεν* (διεβιβάσθη·) *Ἑλληνόπυργον* (τώρα ποὺ ἐτελείωσε καὶ ὁ πρῶτος γύρος, ἀδύνατο·) *Ἑλληνικὸν Κλέος* (ἔστειλα καὶ τὰ 1—13·) *Ἀγέρι τῆς Λέσβου* (ἔστειλα·) *Σημαίαν τῆς Ἑνώσεως*, *Κόρην τοῦ Παναχαϊκοῦ* κτλ. κτλ.

Ξεπεσμένον Λόρδο, *Γιώταν*, *Φρουρὸν τῆς Ἑλλάδος* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄγοιξα μετὰ τὴν *26ην Μαρτίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1800οῦ Διαγων. Λύσεων Μαρτίου—Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24ης Ἰουνίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

243. Λεξίγριφος

Ἕνα γράμμα γαλλικό
Μαζὶ μ' ἕνα ὀρκωτικό
Κι' ἀκρωτήριο ἑνώνω,
Κι' ἔπιπλο οἰκιακό
Πολὺ χρήσιμο δηλώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀουρμ. Τηλεγράφου

244. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Λύτα μου, μὲ τὴ σειρὰ
Ἄλουσε τί θὰ σοῦ πῶ,
Γιὰ νὰ μάθῃς μιὰ χαρὰ
Ποία πόλη σοῦ ζητῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόν. Προσκόπου

245. Στοιχειόγριφος

[illegible]
Ἀλλαγμένον λαιμόν,
Τοῦ σώματός σου μέρος
Θὰ κάμῃς στὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου

246. Ἀναγραμματισμὸς

Κεῖ τὸν λυπημένο ἀκόμη
Θὰ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ χαίρῃ·
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Τότε ἀνήκω στὸ μαχαῖρι.

Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Ι. Δαμηλάτη

247. Μωσαϊκὸν

Ἀδάμ, Ἄρης κι' Αἰακός,
Τῆνος, Κάσσος καὶ ἡ Κῶς,
Ἀπὸ ἕνα των δανείζουν
Καὶ θηρίον σχηματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Δόξης

248. Ἀστὴρ

* * *
* * *
* * *
* * * A * * *
* * *
* * *
* * *

Ὁριζοντίως ἀπέραντος ἔκτασις, καθέτως γεωμετρικὸν σχῆμα.
Διαγωνίως δὲ ποταμὸς τῆς Ρωσσίας καὶ χώρα τῆς Βαλκανικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Ἀτσιγγάνας

249. Ἀπροσδόκητον

Πότε, προσθέτοντες εἰς τὸν ἀριθμὸν 345 ἄλλας 5 μονάδας, εὑρίσκομεν τὸν ἀριθμὸν 340;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀθάνατο Εὐζωνάκι

250. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα τῆς Γαλλίας, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ καθεξῆς, ὅσπριον:

1, Μυθικὸς σκύλος. 2, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. 3, Λατῖνος ποιητής. 4, Χώρα τῆς Αὐστρίας. 5, Ἀεροπόρος. 6, Μέρος τοῦ σώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρέντου

251. Φωνηεντόλιπον

Πσν - δν - χλπν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεμβώδους Σιάτιστας

252. Ἰνδικὸς Γρῖφος

Α (4) ἐπίρρημα, Τ (1) ἄρθρον, Κ (10) οὐσιαστικόν, Κ (1) σύνδεσμος, Α (4) ἐπίρρημα, Γ (6) ῥῆμα, Ο (1) ἄρθρον, Κ (5) οὐσιαστικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὀνειρομ. Γιατρίδ[illegible]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 4

39. Κάλαθος (κᾶ. λάθος.)—40 Μεγαλόσαυρος - Μεγαλόσταυρος.—41. Θράκη ρακή.—42. Λευκάς.

43. ΜΗΝ 44—49. Διὰ τοῦ Α: ἀμήν,
ΗΡΑ ἄθεος, Πάρος, καῦ-
ΝΑΙ μα, ταῦρος, — 50.
ΑΔΑΜΑΣ — ΤΑΥΡΟΣ
(Ἀε Τός, Δρ Ἀκων, Ἀμ Ὑντα.ς, Μά Ρμαρον Αἴ Ὀλος, Σέ Σωστρις)—51 Θαρσεῖν χρή, τάχ' αὔριον ἔσετ' ἀμεινον.—52. Ἔσο μετριοπαθὴς εἰς ὅλα. (Ἐς - ο μὲ τρι-ο-παθ εἰς εἰς-ὅλα.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 25 Μαρτίου,

Συνοδευόμεναι μὲ 25 λεπτὰ

Ἀθηνῶν: Γιώτας, Γ. Σ. Ταμβακᾶς, Κάλχας, Ἄσπρος Γάτος, Ναταλία Κόλια, Α. Νόβακ, Κ. Ζαχάρωφ, Π. Πασιλίδης, Ρεζεντά, Π. Α. Ψυλλόγλους, Μ. Παπαγεωργίου, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Ξ. Καρυοφύλλης, Γ. Ἀντωνίου, Κάρμεν Σόλβα, Δημητρα Τριπόδη, Ν. Μ. Βαλέρης, Παιδὶ τῆς Ἠπείρου, Φωτεινὸς Ἀστήρ, Γ. Κ. Κόλιας.—Ἀγρινίου: Γρηγόριος ὁ Β.—Βόλου: Α. Π. Μοσχοβίδης, Δ. Γ. Ζούλιας, Α. Σ. Σκρέτας, Κ. Πουρνάρας, Δ. Δεληκούρας Η. Πρωτοπαπᾶς, Ι. Σγουρίδης.—Γυθείου: Ἑλληνικὸς Βλαστός, Β. [illegible] πουλος, Δ. Μπιρμπάκος—Θεσσαλονίκης: Μαρμαίρων Ἀστήρ, Ἐλεύθερος Θρᾷξ.—Ἰστιαίας: Ν. Α. Βογιατζόγλους, Ι. Α. Βλαχοθανάσης.—Καλαμῶν: Γ. Π. Βουγιούκας, Α. Κ. Βέννης, Ν. Β. Κατσαρός, Σ. Μαραβᾶς, —Καρδίτσης: Γ. Κωτούλας,—Κερκύρας: Εὐανθία Κουρουμβέλλη,—Κεφαλοβρύσου: Αἰτωλός.—Κοζάνης: Ἱππότης δὲ Βοβρύ.—Κορίνθου: Γ. Χ. Μαυραγάνης.—Λαρίσης: Α. Σ. Πασχάλης, Τασία Β. Παλαμιώτου.—Μιτυλήνης: Ν. Μ. Κέπετζης, Ἀήττητος Ἑλλάς.—Πειραιῶς: Σ. Κοτροτσης, Εὐγενία Καραγεώργη.—Πύργου: Α. Ι. Θεοφιλόπουλος.—Σάμου: Δ. Π. Σίδερις.—Σύρου: Ι. Π. Πιλαφιτζῆς, Β. Ἀλαφούζος,—Χαλκίδος: Μαρία Β. Γεωργιάδου, Α. Τερζάκης, Κ. Σ. Σπυριδάκης, Ε. Τσιρικάκης, Θ. Γιασαγιᾶς, Α. Πράκουρας.—Χίου: Ὀλγα Μ. Ρουσσάκη, Ἑλένη Κ. Καράλη, Γ. Μ. Ρουσσάκης, Σοφία Πλακωτάρη, Κέδρικ Ἔρολ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποστειλάντων δεκάλεπτον μόνον μὲ τὴν λύσιν των, ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: Κ. Ζαχάρωφ ἐν Ἀθήναις, Δημ. Δεληκούρας, ἐν Βόλ[illegible] Εὐγενία Καραγεώργη ἐν Πειραιεῖ [illegible] Λεωνίδας Ψυχογιὸς ἐν Σύρῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ 3 μῆνας ἀπὸ τοῦ Μαΐου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ [illegible] στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πλ[illegible] τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχ[illegible] στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. [illegible] Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[ΙΘ'—218]

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν καὶ καρτ-ποστάλ, ἐπιθυμῶ νὰ κάμω μίαν καλὴν συλλογὴν τοιούτων. Βραβεύσω τὰ καλλίτερα Μ. Μυστ. ἢ καρτ-ποστὰλ διὰ τριδράχμου τόμου. Δέχομαι μέχρι 31 Ἰουλίου. Ἀπευθυνθῆτε: Π. Καπασακάλην, Μιτυλήνη.

ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΑΤΡΙΣ

[ΙΘ'—219]

Γρίππη, μᾶς κόπιασες ἀπ' [illegible] νὰ μᾶς ξαναστρέψῃς [illegible]

Ναπιερκόφσκα, *Ρο[illegible]*

[ΙΘ'—220]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. μὲ ὅλους τοὺς ψευδωνυμούχους τῆς Διαπλάσεως. *Καβ[illegible]*

[ΙΘ'—221]

Κῦμα τοῦ *Αἰγαίου*, σὲ ἀνεκάλεσε εἶσαι ὁ Σ. Βερνάρδος.—*Καβ[illegible]*

[ΙΘ'—222]

Κάρμεν, *Ἀκτή*, *Μαεστρίνα*, *Λ[illegible]* χαβαράτα, *Ὠχρὰ Λαίδη*, *Ν[illegible]* δέχεσθε νὰ ἀνταλλάξωμε Μ. Μυστικ[illegible] *Ἀγρία Τσιγγάνα*, δέχομαι.—**ΖΙΝΕΤ**

[ΙΘ'—223]

ΑΡΙΕΛ Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω τί μάζεις περισσότερο: τὴ φύση ἢ τέχνη; **ΡΕΖΕΝ**

[ΙΘ'—224]

Ἀγαπητὰ Λαρισσινα Διαπλασόπ[illegible] δεχθῆτε ἄπειρες εὐχὲς γιὰ τὸ Π[illegible] *Μ[illegible]*

[ΙΘ'—225]

Σύλλογος «Ἕνωσις» συγχαρη[illegible] τῷ κ. Τασσᾶ ἀντιπροσώπῳ [illegible] λήνης, διότι ἐνέγραψε 5 συνδρομ[illegible]

[ΙΘ'—226]

Ἀπριλιάτικο *Τριανταφύλλο*, σὲ [illegible] κα εἶσαι ἡ Ἕλλη Φραγκοπ[illegible] *Δοξασμένη Λ[illegible]*

[ΙΘ'—227]

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ: — «Ἀνωθ[illegible] οὐρανοῦ τί εἶναι;»—Λύτη; [illegible] βεθυθήσεται.

Λόρδος Κίτσενερ. p. r. *Λόρ[illegible]*

[ΙΘ'—228]

Ἀντε κι' ἀρχίζει ὁ χορὸς τῶν Λ[illegible] σαίων· τί θὰ πάθουν οἱ καημ[illegible] Πρώτη σειρά: *Φλῶρος Ροδάνθ[illegible]* Δ. Ντελακούσιος, *Δορυφόρος*=Δ. [illegible] παπάσχου, *Κόρη τ. Πηνειοῦ*=Λ[illegible] Σχοίνα, *Μαεστρίνα*=Σοφία Λαζ[illegible] λου, *Νυχτοπούλι Λαρίσης*=Σ. [illegible] ναγιωτᾶτος· καὶ ἕπεται συνέχεια.

Λαρισαϊκὴ Σκ[illegible]
Λαρισαϊκὴ Λ[illegible]

[ΙΘ'—229]

Ἀνεμοστρόβιλε, ὅλοι τοὺμπανο[illegible] σὺ καμάρι· θὰ πατινευθῇ δημ[illegible] γιὰ δημοσίευση ψευδωνύμου μου [illegible] ὀοξδήποτε. Περιμένω.

Ἀτρόμητος Χειμ[illegible]

[ΙΘ'—230]

Στὸν **ΓΕΩΡΓ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΝ** ἐγκ[illegible] *δια συλληπητήρια*.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΩΝΙ[illegible]

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐντ 1548